

ghid montan

BUCEGI

volum 2

proiectul Alpinet,
revista
Invitație în Carpați
anul 10
nr. 63-66, serie nouă
august 2006

www.alpinet.org

volum 1, 27 pagini
volum 2, 43 pagini
volum 3, 57 pagini
volum 4, 37 pagini

copiază gratuit
toate numerele și ghidurile
revistei **Invitație în Carpați**
de la <http://iic.alpinet.org>

**Toate
numerele
revistei
se pot printa
pentru a fi
luate la drum.**

Uită-te zilnic pe
www.alpinet.org,
ghidul tău montan.
**Zilnic sunt
multe informații
și imagini noi.**

Înscrie-te pe [lista alpinet2k](#).

Primești zilnic, gratuit, noi știri de la munte,
de la cei care umblă pe munte.

informații: www.alpinet.org, iic@alpinet.org

nr. 63-66, august 2006

Munții Bucegi, 4 volume

I

Trasee și poteci	pag. 3-22
Bibliografie montană	pag. 26-27

II

Versantul estic al Bucegilor	pag. 3-24
Platoul Bucegilor	pag. 25-41

III

Nordul Bucegilor	pag. 3-55
------------------------	-----------

IV

Versantul de vest al Bucegilor	pag. 3-19
Valea Ialomiței	pag. 20-35

Harta masivului,
9 pagini format coală de scris, în volumele 1-4

coperta 1 / first cover

Cascada Ialomiței. / The Ialomiței fall.
foto: Ică Giurgiu, Cristina Lazăr (București)

Respectă natura !

Lasă doar urmele pașilor.

Ia numai fotografii.

Ucide doar timp.

Editor:

ISSN 1841 - 7957

redactor, tehoredactor:

Ică Giurgiu (iic@alpinet.org, 683.51.03)

layout: Ică Giurgiu, Daniel Verniș, Nicolae Herăscu

bannere: Ionuț Nechita

© Reproducerea oricărui material din revistă, în scopuri
comerciale, nu este permisă. Materialele angajează în general
doar responsabilitatea autorilor.

publicitate: iic@alpinet.org

Bucegii în imagini - versantul estic

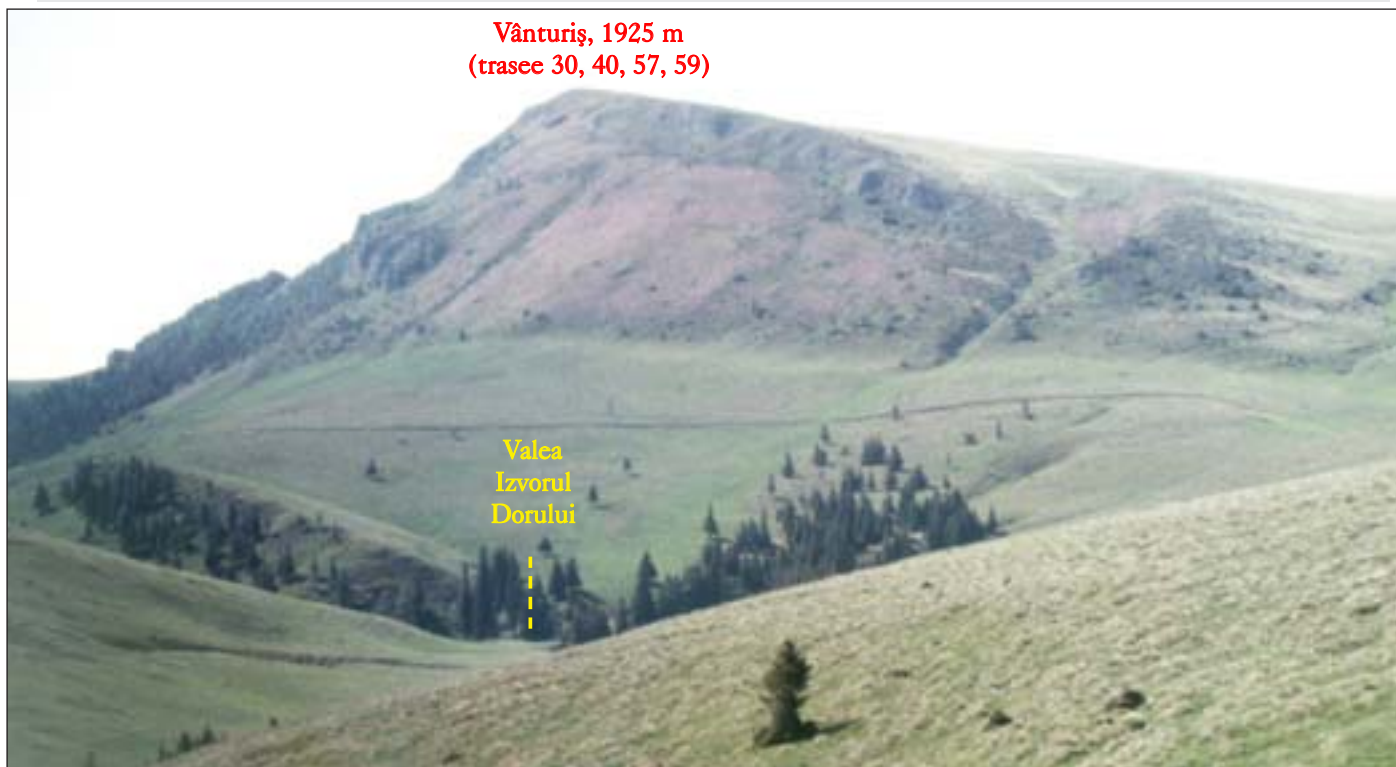
explicațiile fotografiilor și de pe fotografii:
Ică Giurgiu, împreună cu autorii imaginilor

2090, 2100 Pornim de la stația telecabinei (cabana Miorița) spre sud-vest, peste Vf. cu Dor (2038 m), pe traseu nemarcat. Culmea muntelui (cu peisaj pe conglomerat în stânga ei) ne duce către Valea Izvorul Dorului (acoperită iarna cu mulți metri de zăpadă), spre tronsonul dintre pitoreștile ei Lacuri și Cascadele Vânturișului. Pe malul drept geografic al Văii Izvorul Dorului se ridică Vf. Vânturiș, poate cel mai neașteptat loc de belvedere asupra întregului masiv.

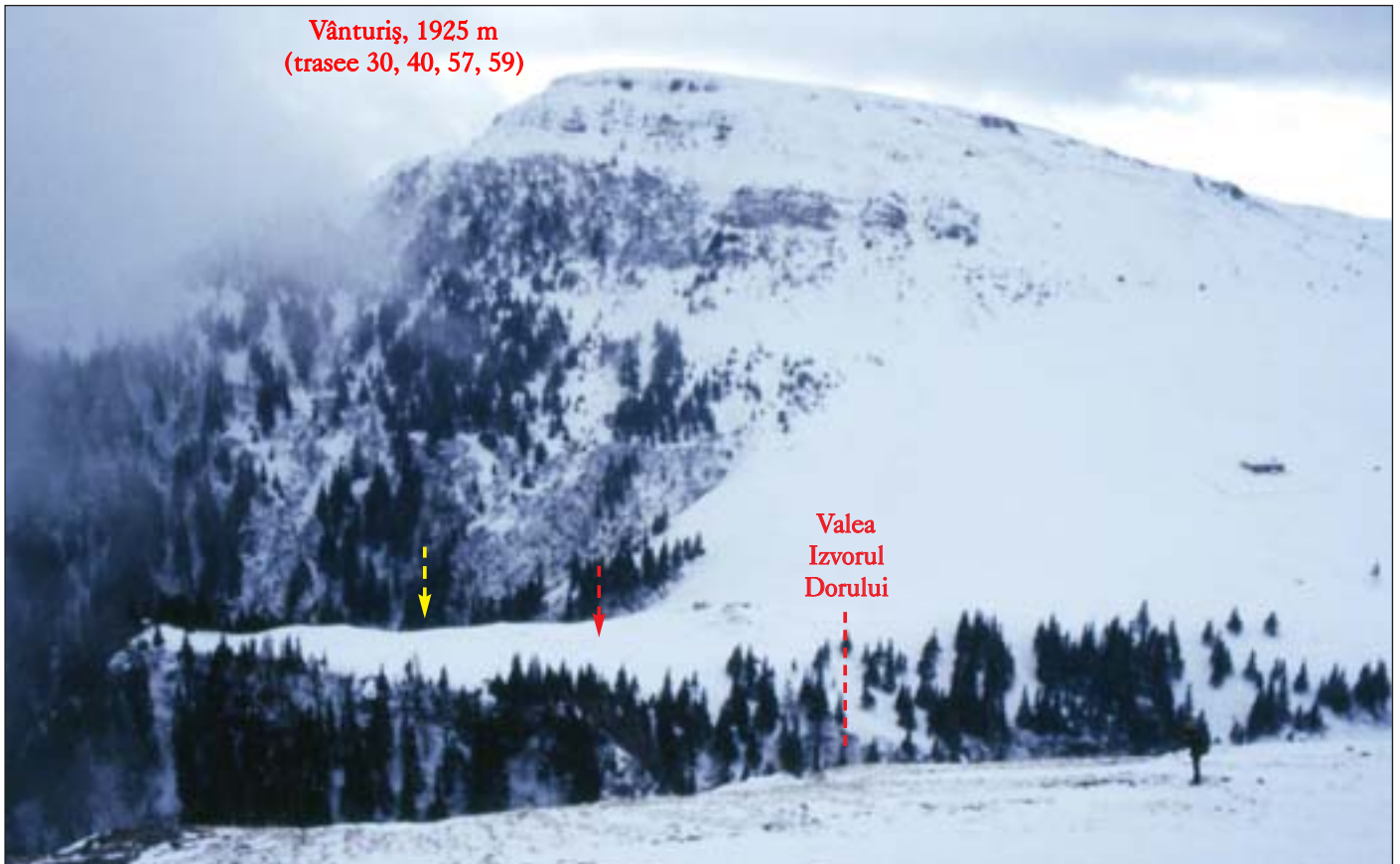
fotografii: Ică Giurgiu (București)

Vânturiș, 1925 m
(trasee 30, 40, 57, 59)

Valca
Izvorul
Dorului

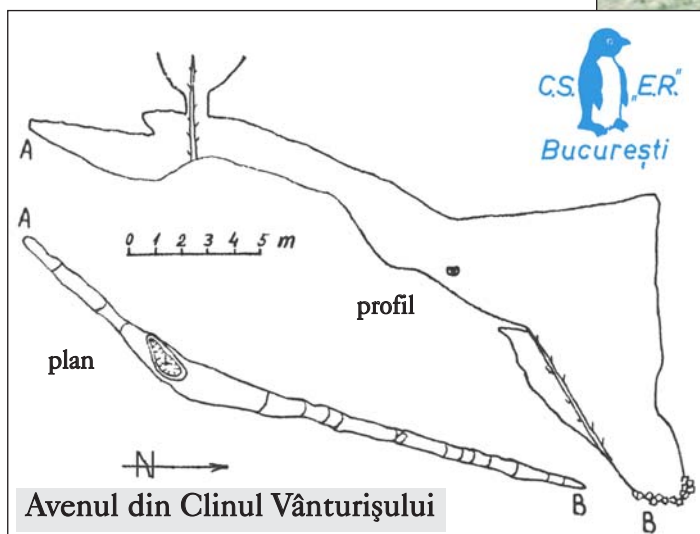
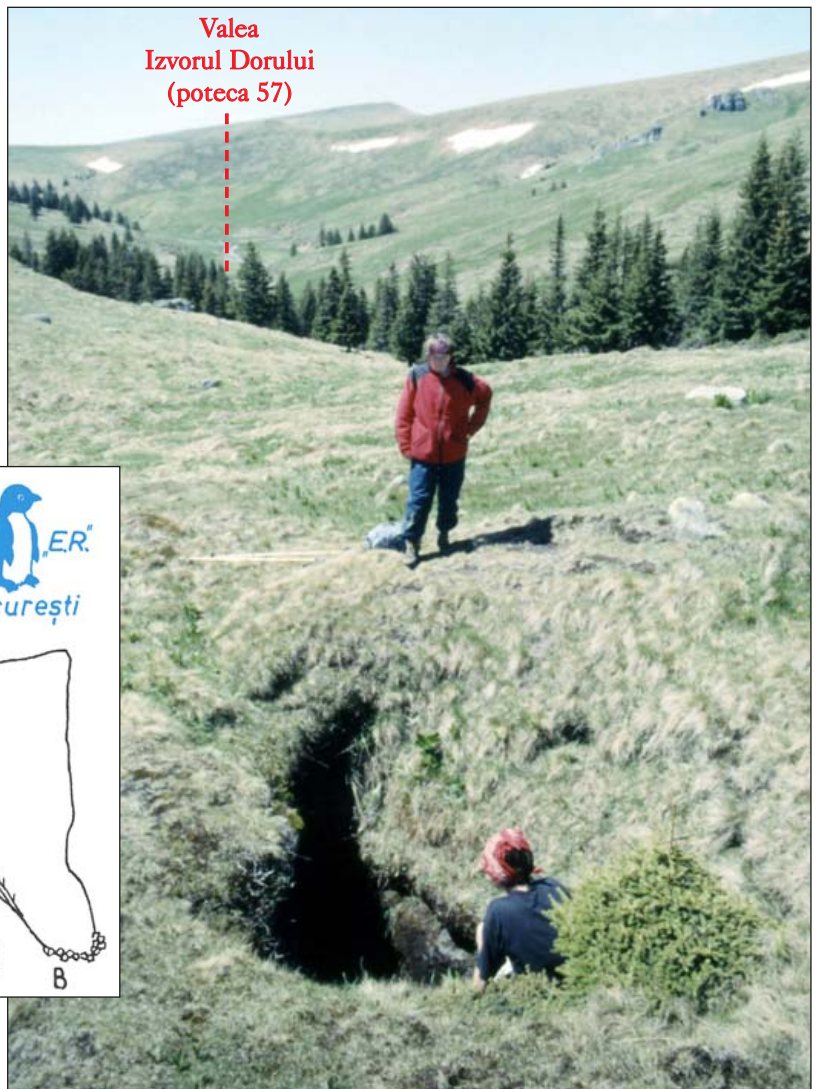
Vânturiș, 1925 m
(trasee 30, 40, 57, 59)

2110, 2140, 2150 La poalele estice ale Vârfului Vânturiș este un platou delimitat de abrupturi (pe unde arată săgeata galbenă ne putem lăsa - pe o vale cu pantă mare - până sub cascada din aval de aceea de la paginile 6, 7). Spre centrul platoului (săgeata roșie), lângă câteva lespezi mari se deschide intrarea Avenului din Clinul Vânturișului.

fotografii: Ică Giurgiu, Cristina Lazăr, Raluca Mocanu (Clubul de speologie "Emil Racoviță" București)

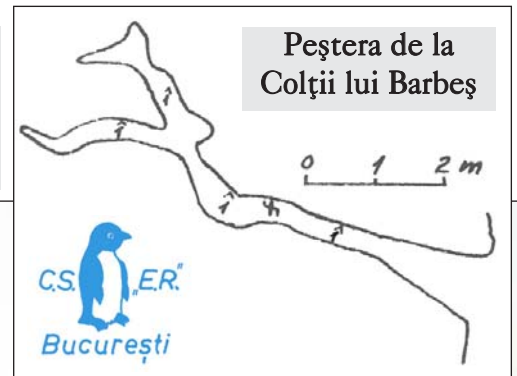
Valea Izvorul Dorului
(poteca 57)

Vânturiș
1925 m

2120, 2130 Pe malul stâng geografic al Văii Izvorul Dorului sunt Colții lui Barbeș. Pe la poalele lor se strecoară marcajul punct roșu (traseu 59). Săgeata galbenă indică Peștera de la Colții lui Barbeș.

foto: Ică Giurgiu

Peșterile Vânturișului

Ică GIURGIU
(Clubul de speologie "Emil Racoviță" București)

Avenul din Clinul Vânturișului și Peștera de la Colții lui Barbeș au fost explorate de clubul bucureștean în toamna lui 1973 și primăvara lui 1974. Începusem pe atunci căutarea cavităților din masiv, stimulați și de informațiile publicate de sinăianul Cătălin Manoliu.

Avenul din Clinul Vânturișului se află chiar lângă poteca ce vine de la stâna (vezi imaginile 2100, 2110, 2150, 2120), gura lui deschizându-se într-o mică dolină (imaginea 2140). Aici sunt lăsate uneori (de către ciobani) trunchiuri de brad, pe care ei le folosesc pentru a coborî în subteran. Nu strică dacă înainte de a începe să coborâm și noi scoatem la suprafață ce se poate dintre aceste trunchiuri care mai mult ne vor stânjeni mișcările. Se poate ajunge până la fundul avenului, dacă zăpada s-a topit, fără a utiliza scară sau cordelină.

La baza puțului de intrare (4 metri la data explorării, podeaua urcând între timp cu ceva din cauza resturilor vegetale) se desprinde o galerie scurtă către sud-vest iar către nord-est

urmează o galerie îngustă (diaclază) de 30-50 centimetri, cu podeaua în mare pantă. Pereții au suficiente prize ca să coborâm și urcăm fără probleme prea mari; ne vom uda însă de la pereți și ne vom murdări cu pământul scurs/ adus de la exterior. La 17 metri adâncime avenul se înfundă cu bolovani.

Harta prezentată (imaginea 2150) a fost întocmită de Horia Mitrofan, Adrian Iurkiewicz și Dorin Baru.

Peștera de la Colții lui Barbeș este compusă dintr-o galerie ceva mai spațioasă doar la intrare. Harta (imaginea 2130) a fost realizată de Horia Mitrofan. Peștera a fost descoperită/ pentru prima dată semnalată de către Ică Giurgiu și Horia Mitrofan.

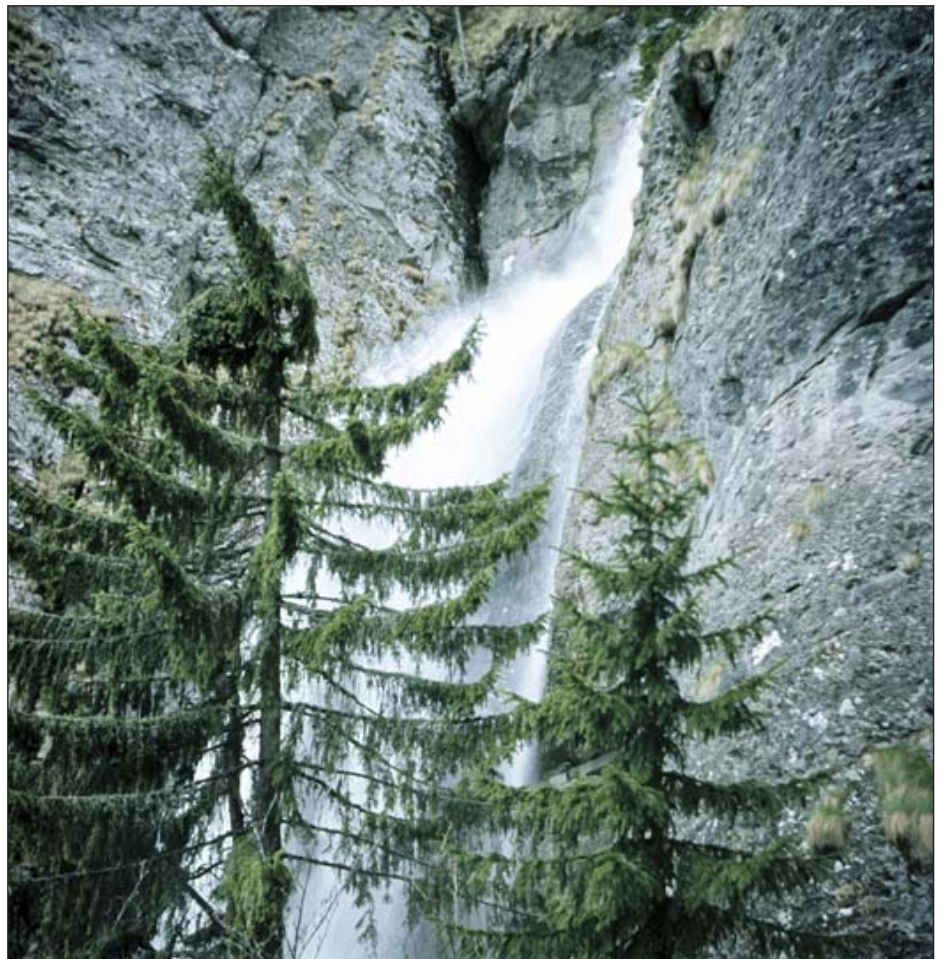
Avenul și peștera sunt dezvoltate în conglomerate mezo-zoice de Bucegi.

Prin dreapta sau stânga peșterii de la Colții lui Barbeș, la zeci de metri distanță, găsim pante pe care putem câștiga rapid altitudine, ieșind deasupra Colților. Vom întâlni aici și alte deschideri spre subteran, tot în conglomerat dezvoltate, dar din cauza îngustimii lor posibil de abordat doar de persoane nu foarte înalte, care să-și poată mula picioarele după conformația galeriilor. Chiar dacă explorarea altor goluri nu ne atrage, merită să parcurgem brâțele de deasupra Colților lui Barbeș, care se întind mult către est, pentru că pereții, polițele și șeile de pe aici oferă un peisaj atractiv.

Bibliografie Horia Mitrofan - Fenomene carstice în Munții Bucegi - Buletinul Clubului de speologie "Emil Racoviță" București, numărul 3, 1974, Centrul Universitar București, Casa de cultură a studenților "Grigore Preoteasa"

2160 Înainte de a ne angaja pe malul stâng geografic al Văii Izvorul Dorului, ca să trecem pe sub Colții lui Barbeș, pe marcaj punct roșu (traseu 59), putem să coborâm un pic chiar pe firul apei, ajungând deasupra Cascadei de sus a Vânturișului. Vârful cascadei îl vedem bine dacă din poteca marcată cu punct roșu ne lăsăm pe un jgheab cu pământ, în pantă mare, jgheab ce coboară și la baza cascadei (vezi imaginea următoare).

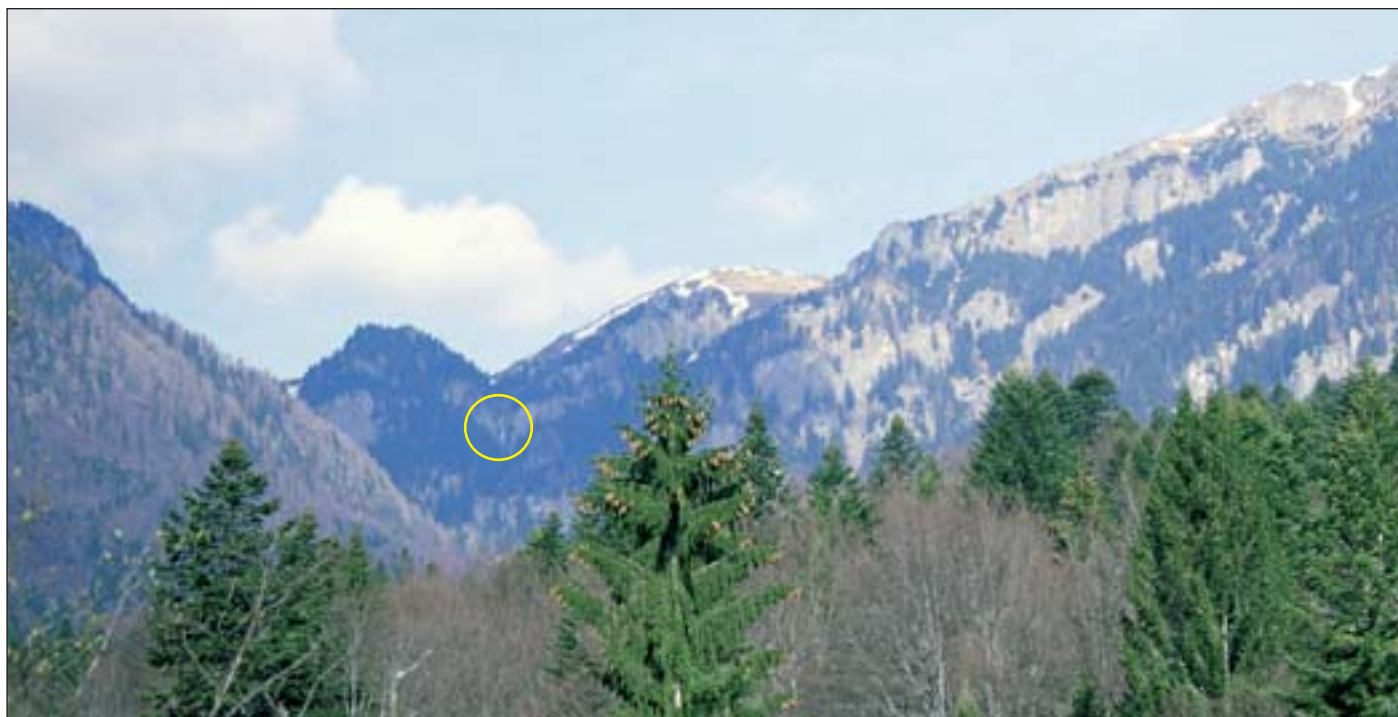
foto: Ică Giurgiu

2170 Cascada de sus a Vânturișului (traseu 59). La mică distanță de la baza ei ajungem deasupra Cascadei de jos (Cascadei Mari).

foto: Ică Giurgiu, Octavian Păun

2180, 2190 Spre sfârșit de martie sau început de aprilie, după cum se topesc zăpezile pe Platou, de pe podul pe care șoseaua Sinaia - Târgoviște trece peste Valea Izvorul Dorului, putem vedea Cascada de jos (Cascada Mare) a Vânturișului (poteca 58). Același perimetru montan îl descoperim în imaginea de jos dinspre Munții Baiului, din poiana în care iese poteca marcată ce urcă de la Cuibul Dorului spre Vf. Piscul Câinelui.
 fotografii: Ică Giurgiu

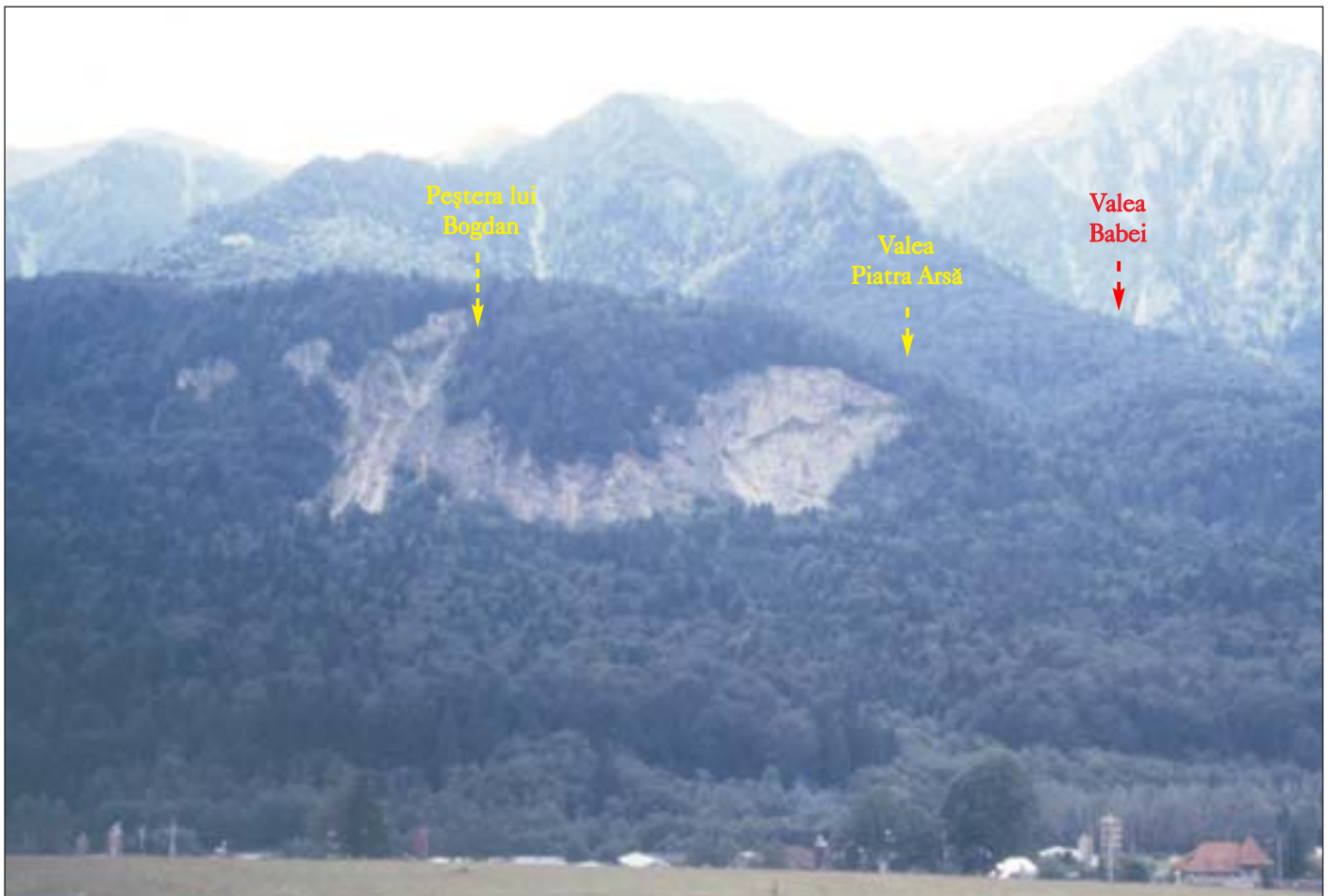
2200 Cascadă pe Valea Izvorul Dorului (poteca 58), la 1170 metri altitudine.

foto: Ică Giurgiu, Cristina Lazăr, Madi Vărăreanu

2210 La nord și un pic mai jos decât Poiana Stânii este o fostă carieră de piatră. Pe buza ei sunt trei peșteri.

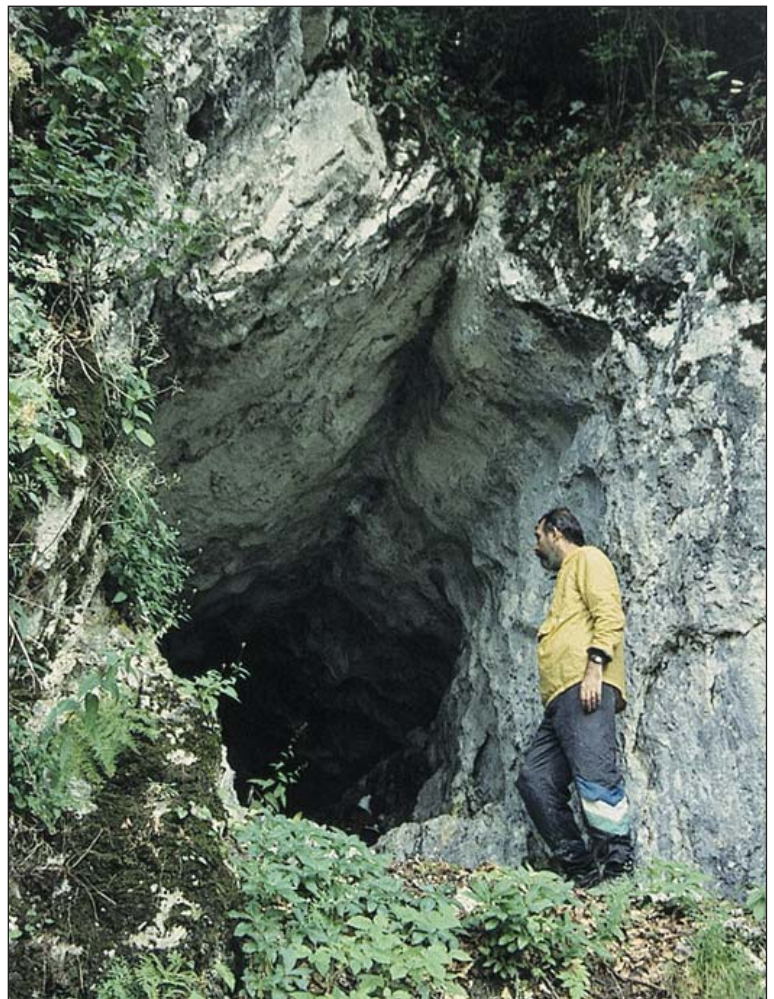
foto: Ică Giurgiu

2220 În pădurea de deasupra carierei cu peșteri (situată între Sinaia și Poiana Țapului) ne putem întâlni cu urși; chiar dacă se uită curioși, dispar repede din raza noastră de vedere. Între Văile Piatra Arsă și Babei mai sunt posibilități de descoperiri speologice.

foto: Ică Giurgiu

2230 La intrarea în Peștera lui Bogdan.

foto: Ică Giurgiu, Dan Petrescu

2240, 2250 Galeria de intrare în Peștera lui Bogdan (sus) și sala din continuarea ei (jos) pun clar în evidență o vreme când aceste spații au fost inundate, mai târziu apa curgând cu nivel liber.

fotografii: Ică Giurgiu, Dan Petrescu, Bogdan Constantinescu, Alexandra Candet

2255 Spre finalul Peșterii lui Bogdan, galerie înaltă și îngustă, cu multe nivele de eroziune.

foto: Ică Giurgiu, Bogdan Constantinescu

2260, 2270 Puțul de intrare în Peștera Tunelul Apelor este colțuros și incomod atât la intrare cât și la revenirea la exterior. La baza lui se pătrunde în spațiul cel mai amplu al peșterii.

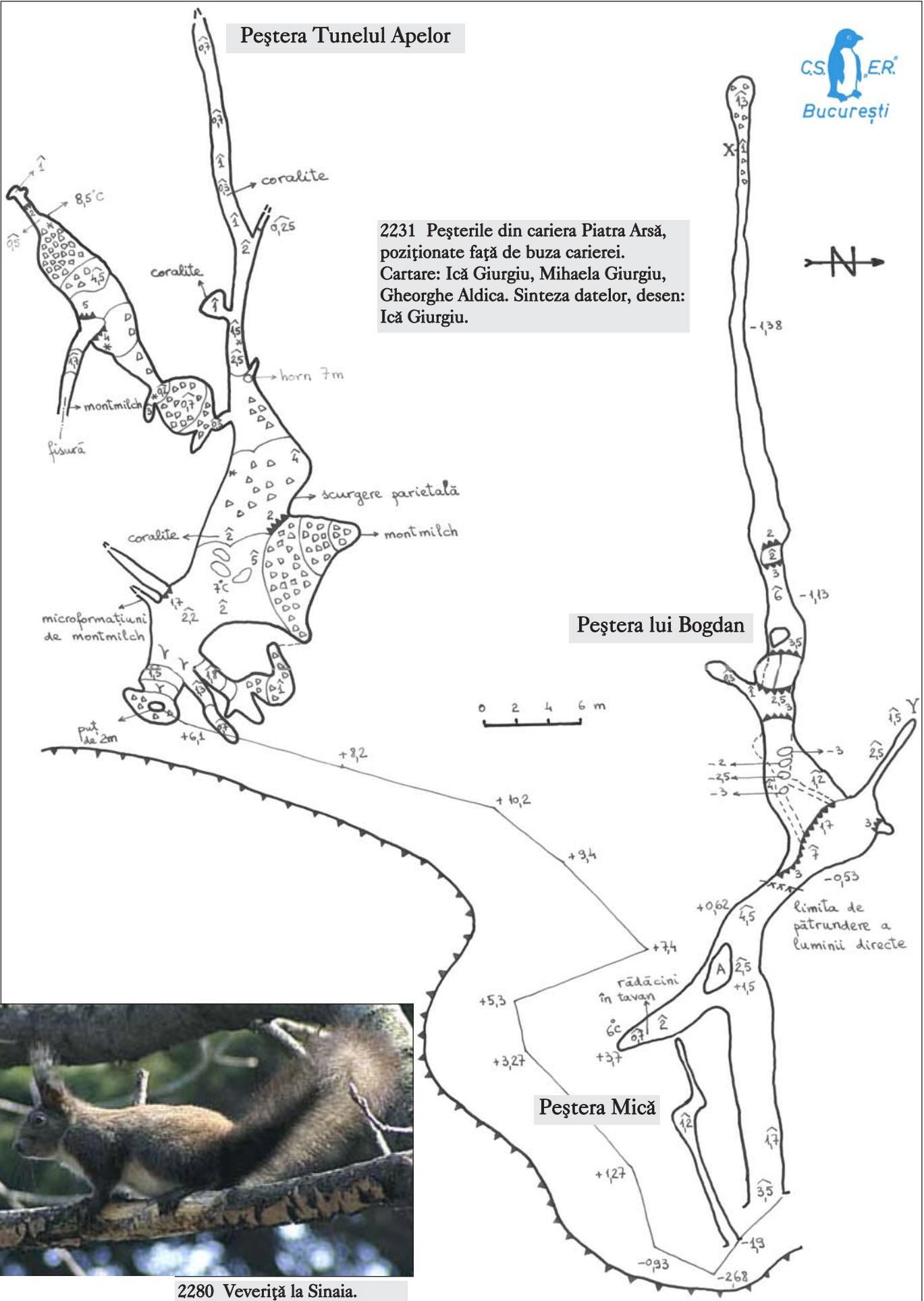
fotografii: Ică Giurgiu, Gabriel Silvășanu

Peștera Tunelul Apelor

2231 Peșterile din cariera Piatra Arsă, poziționate față de buza carierei.
Cartare: Ică Giurgiu, Mihaela Giurgiu, Gheorghe Aldica. Sinteza datelor, desen: Ică Giurgiu.

2280 Veveriță la Sinaia.
foto: Alexandru Ulici

Peșterile din cariera Piatra Arsă

Ică GIURGIU

(Clubul de speologie "Emil Racoviță"
București)

Gheorghe ALDICA

(Clubul de speologie Focul Viu București)

În cariera Piatra Arsă, de unde s-a exploatat calcar înainte de 1940, este menționată pe harta Munților Bucegi editată de Touring Club Român în 1936, Peștera lui Bogdan. În 1969 Cătălin Manoliu, din Sinaia, semnaleză și el această cavitate. În vara anului 1974, pornind de la indicațiile primite de la Cătălin Manoliu, am localizat Peștera lui Bogdan. Tot atunci am găsit în apropierea ei Peștera Mică și Peștera Tunelul Apelor. În octombrie 1974 și ianuarie 1975 am cercetat și cartat aceste trei peșteri.

Localizare Cariera Piatra Arsă se află pe drumul forestier Valea Babei, la kilometrul 4,5; drumul începe din DN1, la 500 metri înspre Brașov după Valea Peșului care trece prin Sinaia. La marginea de sus, din dreapta, a circului din stânga al carierei (cum stai cu fața spre ea), chiar la limita pădurii, se află intrarea în Peștera lui Bogdan (intrarea nu este vizibilă din carieră).

La peșteri se poate ajunge direct prin carieră (traseu neindicat dacă avem bagaj și suntem lipsiți de experiență alpină) sau, mai sigur și comod, pe poteca de pe versantul drept geografic al Văii Piatra Arsă, cărare ce ajunge la Poiana Stâniei.

Pe versantul stâng geografic al Văii Piatra Arsă trece traseul turistic punct galben, Poiana Țapului - Poiana Stâniei. Poteca de pe malul drept geografic începe de pe drumul forestier, în partea dinspre Valea Piatra Arsă a carierei. Mergem 50 metri pe ea, apoi urcăm spre stânga, către creastă, unde o potecă destul de vizibilă ne va conduce la peșteri. Sau, în loc să mergem cei 50 de metri, mergem 10 minute pe potecă, apoi ieșim înspre stânga din ea, urcăm și ajungem pe muchia de deasupra peșterilor. Ultima parte a potecii care duce la peșteri apare pe harta 2271, cifrele din lungul ei arătând ce altitudine relativă în metri avem față de intrarea în Peștera lui Bogdan; așadar, peștera Mică se deschide la 1,9 metri mai jos de Peștera lui Bogdan, iar Peștera Tunelul Apelor are buza puțului de intrare la 6,1 metri mai sus de intrarea în Peștera lui Bogdan.

Geologie Peșterile din cariera Piatra Arsă sunt dezvoltate în calcare recifogene (facies urgonian) care constituie klippa cu același nume (klippă = bloc uriaș de calcare, aflat între alte tipuri de roci). În împrejurimile Sinaiei mai sunt două klippe de aceeași dimensiune ca și klippa Piatra Arsă, adică circa 1 kilometru lungime: klippa Furnica și klippa Sfânta Ana. Klippa Piatra Arsă este în continuarea klippei Sfânta Ana, către nord de ea, însă separată de aceasta din urmă prin con-

glomerate și gresii în bancuri groase. Calcarele stau pe fișul marno-grezos al barremian-apțianului. Calcarele au culoare albă, alb-gălbuie, structură pseudo-oncolitică și prezintă diaclaze umplute cu calcit.

Peștera lui Bogdan

Lungime 141 metri, denivelare +5 metri. Cele două diaclaze care au determinat formarea peșterii (aflate la debutul și finalul ei) au la locul de intersecție o sală de (8 x 4) x 7 metri înălțime (imaginea 2250).

Chiar de la intrarea în peșteră (imaginea 2240) se observă un nivel de eroziune; spre interior apar și 4 nivele. De la intrare mergem pe diaclază până în sală. Galeria continuă de aici pe a doua diaclază, care are un nivel de eroziune la 2,5 metri mai sus de podea; pe o porțiune lungă de 10 metri se constituie pe acest nivel un etaj superior, datorită bolovanilor prăbușiți și montmilchului.

În partea finală, galeria se îngustează dar este înaltă de 7-8 metri; apoi tavanul coboară brusc și se formează un tunel de presiune care se termină cu o prăbușire.

În peșteră montmilchul este prezent din abundență pe pereți, tavan și podea. În galeria din stânga intrării sunt rădăcini de copac. Până la limita de pătrundere a luminii sunt alge de culoare verde. Pe tavanul sălii se observă urme de la staționarea liliecilor; în ianuarie 1975 am găsit 6 indivizi aparținând la două specii.

Peștera Mică

Se află imediat la sud de Peștera lui Bogdan. Are 14 metri lungime și 1,2 metri denivelare.

Peștera Tunelul Apelor

Pe poteca desenată pe hartă, cu cote metrice relative față de intrarea în Peștera lui Bogdan, se ajunge la gura de formă triunghiulară a puțului (imaginea 2260) care permite accesul într-o cavitate de 167 metri lungime și -9 metri denivelare.

De la baza puțului, după o coborâre pe o pantă foarte înclinată și de obicei umedă se ajunge într-o sală (imaginea 2270) a cărei formă a fost mult modificată de prăbușiri. Galeria care pornesc din sală, spre vest și sud-vest, prezintă zone impenetrabile, blocate de bolovani. Din sală, spre nord și nord-est, pornesc alte două galerii, una ascendentă, cealaltă descendentă, ambele colmatate cu prăbușiri. Caracteristica straturilor de Sinaia de a prezenta diaclaze umplute cu calcit se evidențiază prin zone cu romboedrii macrați, pe pereții sălii mari și în galeriile principale.

Montmilchul este prezent, dar nu atât de abundent ca în Peștera lui Bogdan. Am observat și două specii de lilieci, dintre care una era prezentă și în Peștera lui Bogdan.

Cele trei peșteri sunt în prezent lipsite de cursuri de apă.

Studiind conformația pereților și tavanului din Peștera lui Bogdan emitem ipoteza că ea a fost inițial inundată, pentru ca ulterior regimul de curgere al apei să devină cu nivel liber. Prima aserțiune este confirmată de canalul de pe tavan, iar cea de a doua de cele 3-4 nivele de eroziune. Din cauza depunerilor de montmilch nu putem preciza sensul de curgere al apei. Faptul că peștera este descendentă conduce la ipoteza că ea a fost insurgentă, cu pierderi în punctele X și Y (vezi harta 2271). Tot așa de bine se putea să funcționeze ca exurgentă, inițial cu drenaj sub presiune, ulterior curgerea fiind cu nivel liber, având un lac în zona sălii mari (vezi nivelul de eroziune de la intrarea în peșteră).

În Peștera Tunelul Apelor, din cauza exploziilor provocate în cariera din imediata apropiere, s-au produs serioase modificări în morfologia peșterii: s-au obturat galerii, s-au prăbușit porțiuni din tavan, podeaua a fost acoperită cu blocuri de diferite dimensiuni. Ca urmare, s-a produs o izolare între unele

compartimente ale peșterii. Se pare că această cavitate a fost formată de un curs subteran aflat sub presiune (vezi tavanul din sala din apropierea intrării). În prezent, accesul în peșteră se face printr-un spațiu apărut prin prăbușire.

Bibliografie

Ică Giurgiu - **Peșterile de la carieră** - Buletin informativ al Comisiei Municipale București de Turism, Alpinism și Orientare, nr. 1, 1975, pagina 77; Mihai Haret, Ion Protopopescu, Radu Țițeica - **Harta turistică a Masivului Bucegi-Gârbova, regiunea Sinaia-Predeal** - Colecția Hărților Turistice, Institutul Cartografic Unirea Brașov, 1936; Cătălin Manoliu - **Prin subteranele Bucegilor** - revista Terra, nr. 1, 1969, pagina 17; Dan Patrulius - **Geologia Masivului Bucegi și a Culoarului Dâmbovicioara** - Editura Academiei, București, 1969; Valeria Velcea-Micalevich - **Masivul Bucegi, studiu geomorfologic** - Editura Academiei, București, 1961

2290 Nu doar în Bucegi, ci și în alte masive montane, e drept că rar, numai pe vreme foarte geroasă sau cu vânt, pe sub arbori căzuți sau prinse sub ramurile inferioare ale arborilor vii, am întâlnit astfel de candelabre din fire fine de zăpadă și gheață. Iarna este însă generoasă și în alte forme surprinzătoare, cum ar fi gropile din zăpadă adânci de circa 0,2-0,4 metri, de circa 1 metru diametru, aflate la gol alpin, tapisate cu cristale de mărimea unui vârf de deget.

foto: Ică Giurgiu, Bogdan Constantinescu

Istoria turismului în Bucegi

Vasile Teodorescu

La început de secol XX, pe când Bușteni era doar o comună mică ce însă începuse să exercite atracție asupra a tot mai mulți amatori de turism, fie ei curanți, vilegiaturiști ori alpieniști, în modesta stațiune în devenire sosea Vasile Teodorescu, tipograf bucureștean din mahalaua Tăbăcarilor.

Născut în 1867 în capitală, venea pentru întâia dată la tratament în localitatea de la poalele Caraimanului. Așezarea pitorească, cuibărită sub impetuosul abrupt prahovean, ambianța căsuțelor mici și vesele, felul simplu dar nobil al localnicilor l-au fermecat într-atât de mult încât la scurt timp s-a stabilit definitiv în Bușteni, unde și-a înjghebat un bazar și un atelier fotografic.

Apoi și-a întemeiat o mică tipografie și a publicat, începând din 15 mai 1911, ziarul **Bucegii din Bușteni**, „organ al intereselor locale“, ce apărea de două ori pe lună. Paginile sale cuprindeau comentarii la situația politică a momentului, probleme locale, cronica evenimentelor din interiorul comunității dar și rânduri frumoase despre munții din jur și informații despre eforturile depuse de asociațiile turistice în marcarea și amenajarea traseelor, construirea de adăposturi și cabane, alte evenimente deosebite petrecute în pustietățile pe atunci puțin umblate de drumeți.

După primul război mondial, Vasile Teodorescu și-a clădit o casă în stil local pe Calea Națională (astăzi bulevardul Libertății, vezi fotografia), pe malul Văii Cerbului, imobil care astăzi se luptă cu trecerea timpului, vizavi de hotelul restaurant Pârâul Rece (în perioada interbelică hotel Riegler). O vreme, prin anii 1930, în această casă a funcționat o sucursală a cooperativei Tricolorul a fabricii de hârtie Schiel.

Urmare a dragostei pătimate pentru munte, Vasile Teodorescu a fost un entuziast membru al puternicei asociații Turing Clubul României și participant activ la acțiunile de amenajări și dotări turistice în masivele din ținut. De sub teascurile tipografiei sale, în anii interbelici au apărut nume-

roase cărți cu caracter turistic: **Peștera Ialomiței și Casa Peștera** de Mihai Haret (1924); **Sinaia, călăuză pentru vizitatori și turiști** de Vladimir Bortnovschi; **Anuarul Bucegilor** pe anii 1924-1925, editat de secția alpină a Bucegilor din cadrul T.C.R., sub îndrumarea învățătorului C. Ionescu din Sinaia. De asemenea propriile lucrări: **Sfaturi bune pentru turiști în Munții Bucegi; Vorbe petrecute; Sfaturi folositoare turiștilor pe munți; Noua călăuză a turistului pe Valea Prahovei**. Caracteristică pentru publicistica din perioada romantică a turismului nostru este mențiunea de pe coperta broșurii cu Peștera Ialomiței: „tipografia drumețului Vasile Teodorescu, Bușteni“.

De la stabilirea în Bușteni și până la moarte (1943), Vasile Teodorescu a cunoscut și a legat strânse prietenii cu mulți iubitori ai muntelui, vânători și călăuze din localitățile ținutului (Nicolae Gelepeanu; Niculae Butmăloiu și Grigore Pescaru, cabanieri la vechea Casă Peștera, fondată în 1924 de T.C.R.; Niță Pascu; I. Negulescu; frații Oancea) și cu personalități ale turismului și alpinismului din epocă (Mihai Haret, Nestor și Alceu Urechia, Bucura Dumbravă (Fanny Seculici), Nicolae Bogdan (alpinist al cărui nume îl poartă una din peș-

terile de deasupra carierei Piatra Arsă ș.a.). În toate aceste decenii a făcut numeroase ascensiuni pe crestele stâncoase ale Bucegilor și pe culmile gârbovite ale Baiului, purtând în spate greul și voluminosul aparat de fotografiat cu care a surprins imagini pitorești, multe publicate în cărți și reviste de specialitate, altele tipărite ca ilustrate sau cărți poștale în atelierul său.

Dragostea sa pentru comuna Bușteni, spiritul gospodăresc și înflăcărata pasiune pentru munții ținutului au căpătat recunoaștere și prin alegerea sa ca primar al localității, la sfârșitul anilor 1930.

Astăzi, când se găsește tot mai puțină prețuire și pietate pentru trecut, pentru oamenii care cândva au investit muncă, bani și mai ales suflet în idealuri nobile pentru semenii și urmașii lor, atunci când în destinațiile noastre montane trecem pe lângă bătrâna casă a lui Vasile Teodorescu se cuvine să ne oprim câteva clipe aducând în cugete un omagiu neobositului militant al mișcării turistice și alpine de la începutul veacului douăzeci, rostind o rugăciune pentru sufletul ce a iubit atât de mult puritatea creștelor unde pământul se înfrățește cu văzduhurile.

Florin Dobrescu (București)

2330 Munții Caraiman, cu Crucea Eroilor (la 2284 m altitudine) și Coștila, cu releul radio-TV văzuți de la cabana Gârbova, din Munții Predealului.

foto: Cristi Telcean

2340 De la cabana Caraiman se vede Valea Jepilor, un traseu frumos (numărul 24) pentru urcare sau coborâre. Pe el se încăpățânează în fiecare an alții și alții să moară. Poteca (săgeată) începe acum să suie și mai abrupt iar în stânga ei cum privim se duc brâne nemarcate către cotloanele Muntelui Caraiman.

foto: Ionuț Ganea

2350 Brâna Portiței ne duce pe sub unul din pereții Caraimanului.
foto: Mihai Hotinceanu

2360 Portița Caraimanului, una din trecerile prin stâncă care ne permit să facem legătură între diverse porțiuni de potecă.

foto:
Ovidiu Mărieș
(București)

2370, 2380 Văile din abruptul Caraimanului sunt numeroase și de diverse grade de dificultate. Iar tot muntele acesta se descoperă privirii încântate mereu altfel, în toate anotimpurile. Unul dintre bunii cunoscători ai locului este așteptat de redacție să scrie un material complet - cu schițe și fotografii - despre acest munte.

foto: Andreea Vârjoaghe (sus), Alexandru Ulici (jos)

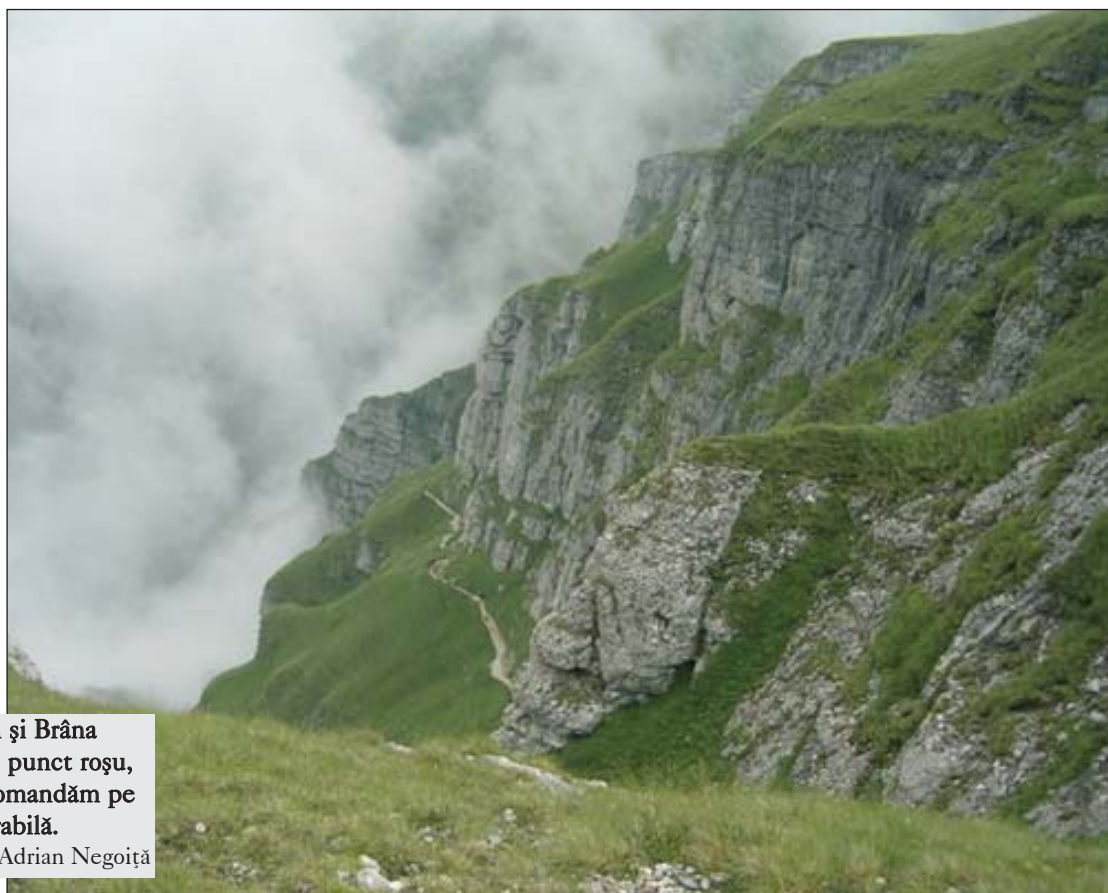

alpinet.org

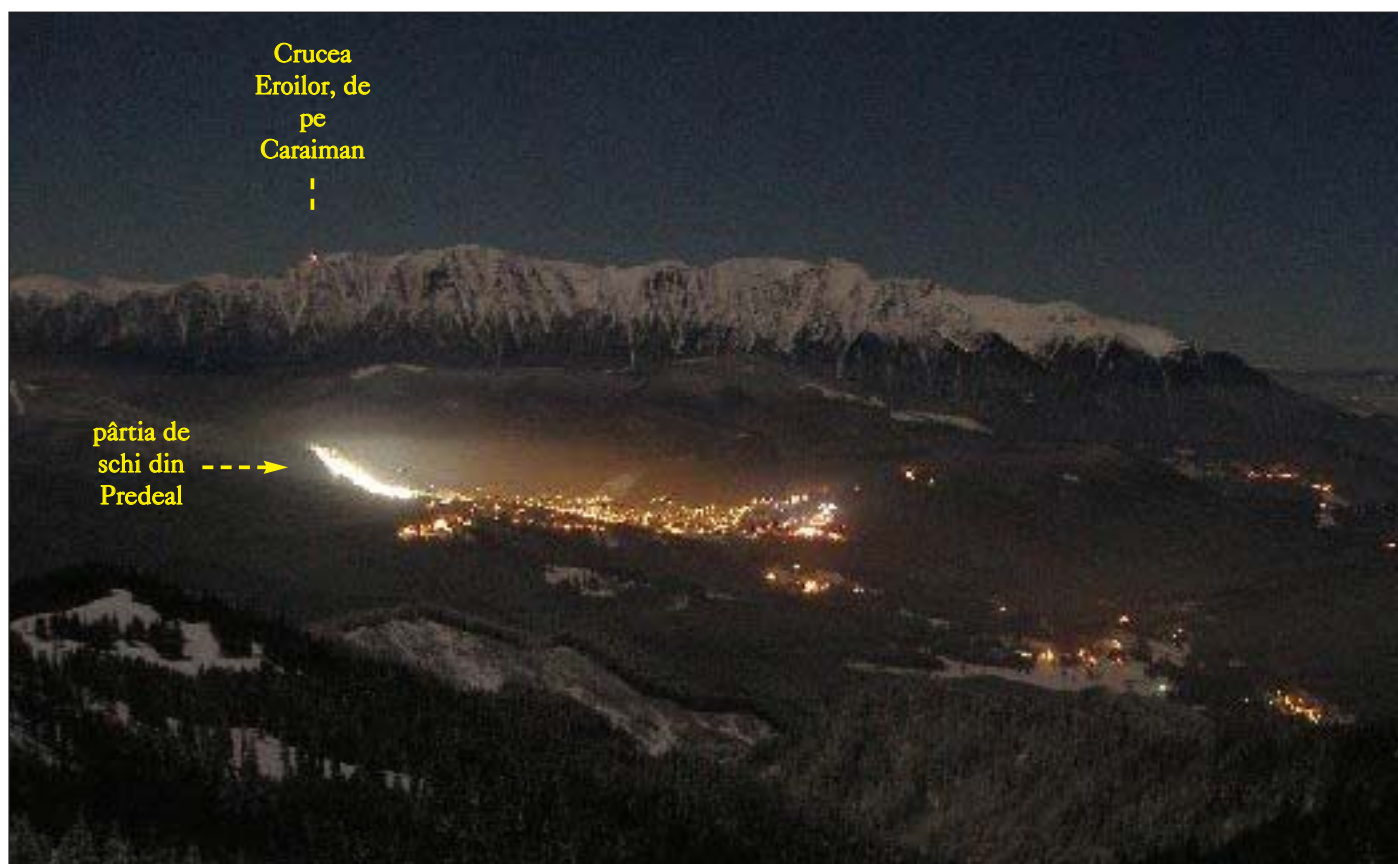
2390 Crucea Eroilor de pe Muntele Caraiman se află la 2284 metri altitudine (trasee 36, 38). A fost ridicată între 1926-1929, în amintirea celor căzuți în primul război mondial. Soclul de piatră este înalt de 15 metri, partea metalică verticală are 30 metri. De la Cruce vedem Munții Neamțului, continuarea spre nord a Munților Baiului.

foto: Daniel Mitrică

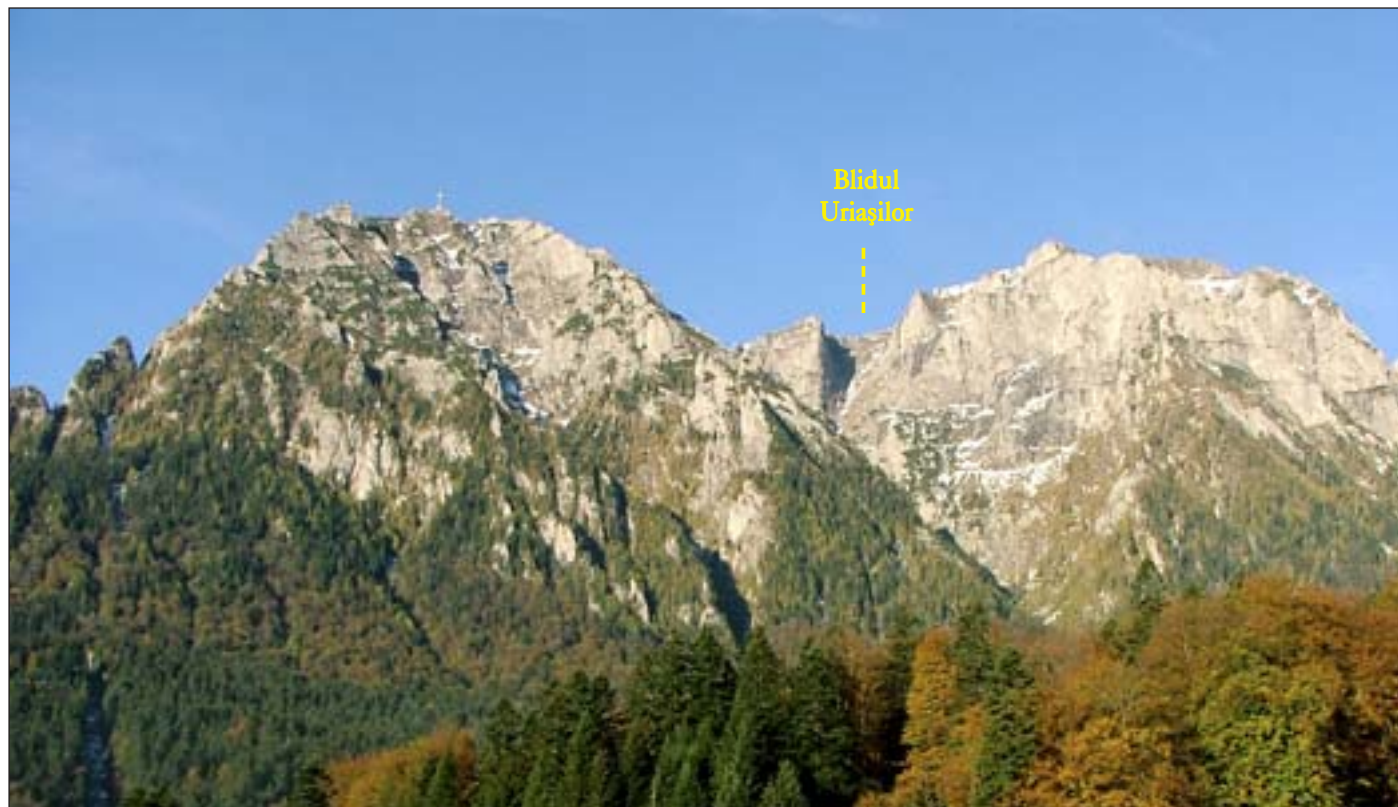
2400 De la Cruce vedem și Brâna Caraimanului, marcată cu punct roșu, traseu pe care nu vi-l recomandăm pe zăpadă sau vreme nefavorabilă.

foto: Adrian Negoită

2410 Bucegii văzuți de la cabana Piatra Mare.
foto: Adi Chilaia

2420 Crucea de pe Caraiman (trasee 36, 38) și,
în dreapta, Muntele Coștila, văzute din Bușteni.
foto: Eduard Despinoiu (Brașov)

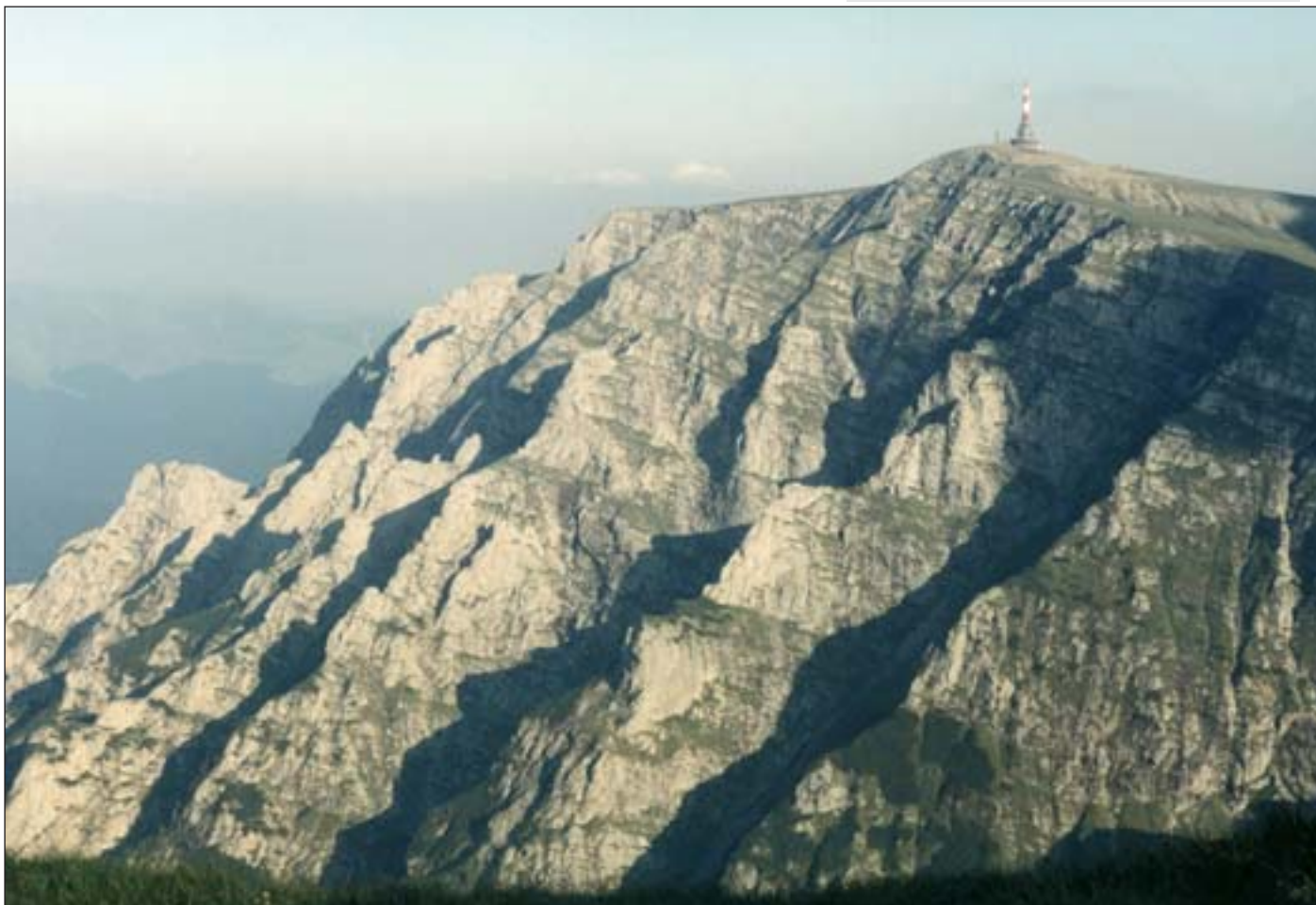

2430 Muntele Coștila (2498 m, traseu 36),
la 1 aprilie 2006.

foto: Ina Harasenciuc

2440 Muntele Coștila (traseu 36).

foto: Sorin Dragoș Savu (Mâneciu Ungureni)

2450 Muntele Coștila (traseu 36), văzut de la obârșia Văii Cerbului.
foto: Tudor Constantin Samoil (București)

2460 Aproape de cabana Gura Diham.
foto: Silviu Matei

2490 Codobatură de munte,
la cabana Diham.

foto: Silviu Matei

2480 Codobatură,
la cabana Diham.

foto: Silviu Matei

2470 Salamandră, la cabana
Poiana Izvoarelor.

foto: Teodor Costăchioiu

Bucegii în imagini -

Platoul

3100 La schi, pe pantele din versantul stâng al Văii Izvorul Dorului (traseu 30).

foto: Ică Giurgiu

3120 Pe sub Vf. Furnica, spre Piatra Arsă, când rododendronul este în floare (traseu 35).

foto: Marius Hălmăgeanu

3150 După-amiaza și la apus, de pe Platou (traseu 39) se văd în detaliu Munții Baiului și masivul dinspre nordul lor, Neamțului. La cantonul Jepi este de obicei închis.

foto: Cosmin Ursu (Târgoviște)

3200 După ce urcăm abruptul estic al Bucegilor pe Piciorul Pietrei Arse (traseu 29) sau pe poteca care duce la cantonul Jepi (traseu 25), drumul spre complexul de la Piatra Arsă trece prin pădurea de jnepeni viguroși, superbă în toate anotimpurile.

foto: Laura Bejenaru

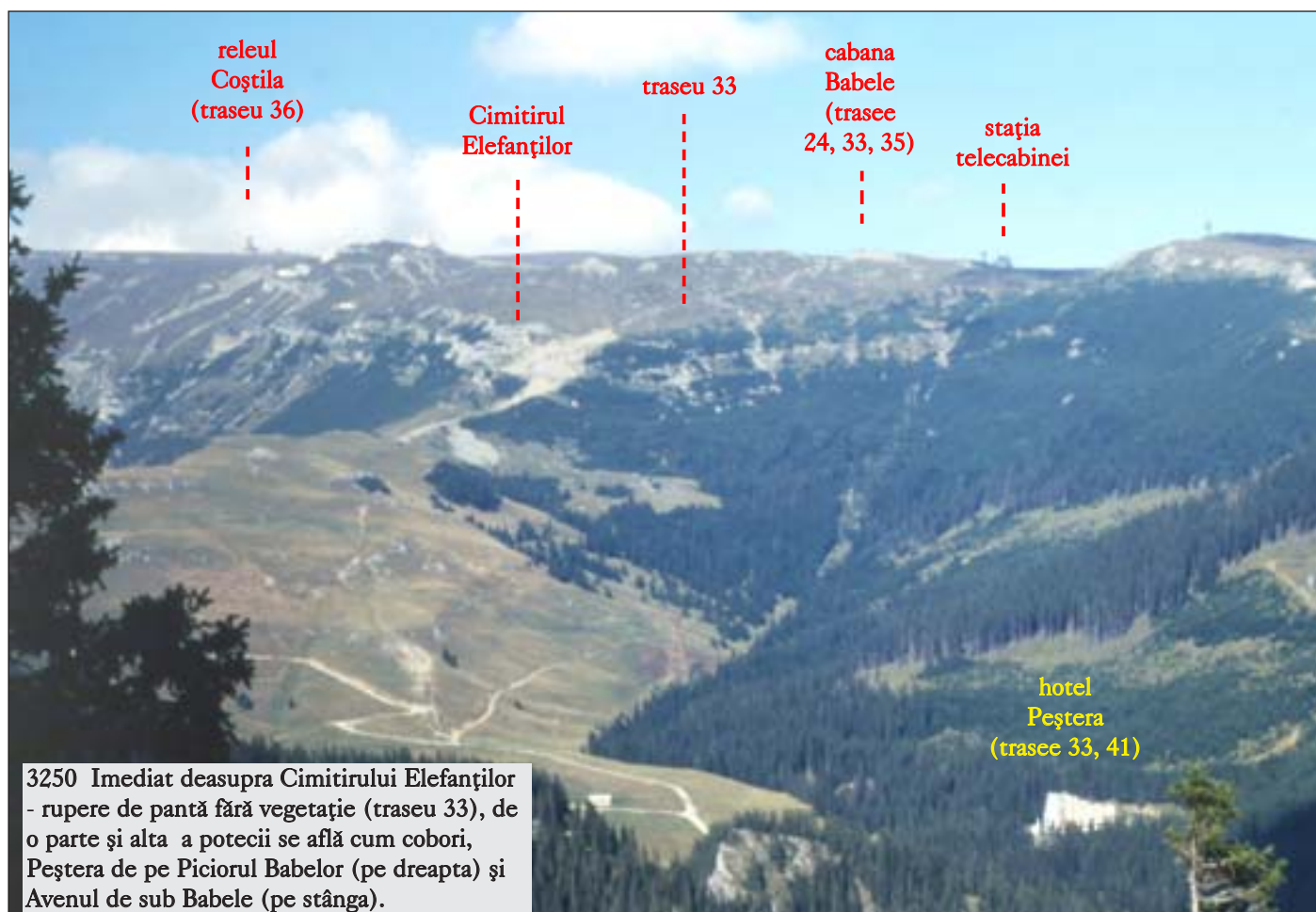
3210 Babele din Cocora (pentru poziționare vezi harta, la sud de cabana Babele), aflate un pic la peste 2000 metri altitudine.

foto: Paul Emil Rașcu (București)

3212 Babele de lângă cabana omonimă, cele mai cunoscute din Bucegi. Forme asemănătoare, dar mai mici ca înălțime se pot întâlni pe: versantul stâng geografic al Văii Sugări, sub traseul turistic 35, Babele - Omu; în zona Vf. cu Dor - Colții lui Barbeș.

foto: Ică Giurgiu, Dan Pleșa

3250 Imediat deasupra Cimitirului Elefanților - rupere de pantă fără vegetație (traseu 33), de o parte și alta a potecii se află cum cobori, Peștera de pe Piciorul Babelor (pe dreapta) și Avenul de sub Babele (pe stânga).

foto: Ică Giurgiu

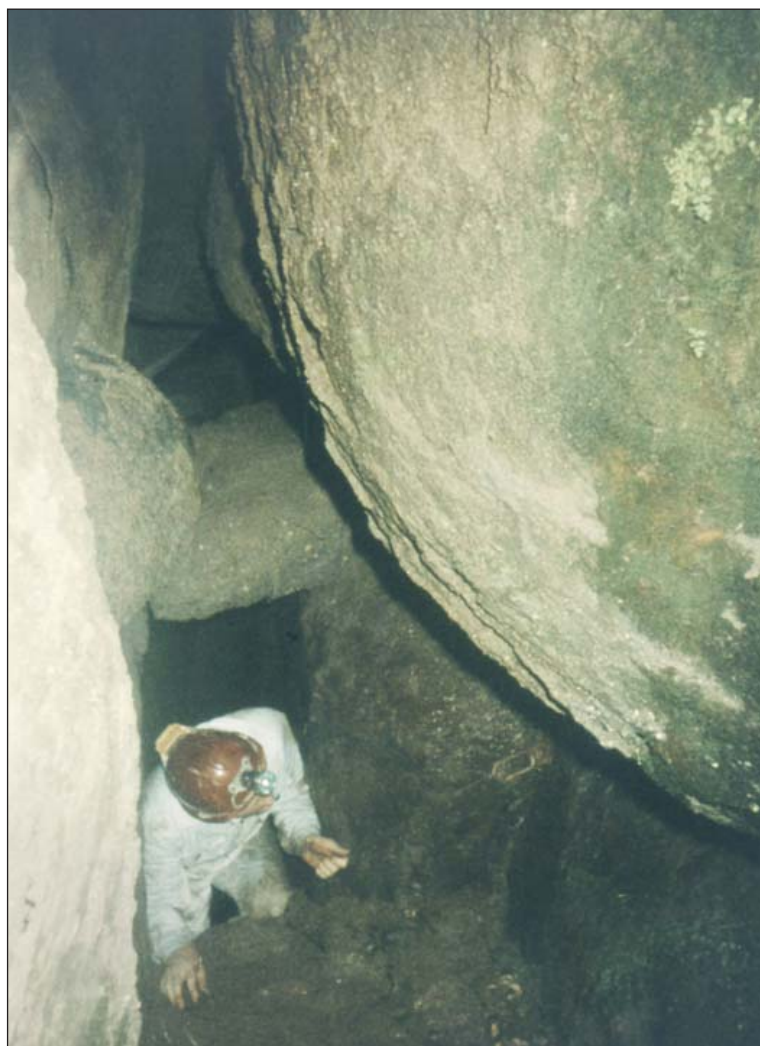
3260 Peștera de pe Piciorul Babelor are intrarea în această dolină aflată un pic mai sus față de poteca turistică Babele - Peștera (traseu 33).

foto: Ică Giurgiu

3262 Pe fundul dolinei din imaginea anterioară, ascunsă după ditamai bolovanul se află, la 2030 metri altitudine, intrarea în Peștera de pe Piciorul Babelor. Indiferent de anotimp, un aer rece și umed se simte imediat.

foto: Ică Giurgiu, Ștefan Vărlan, Manus Vișan

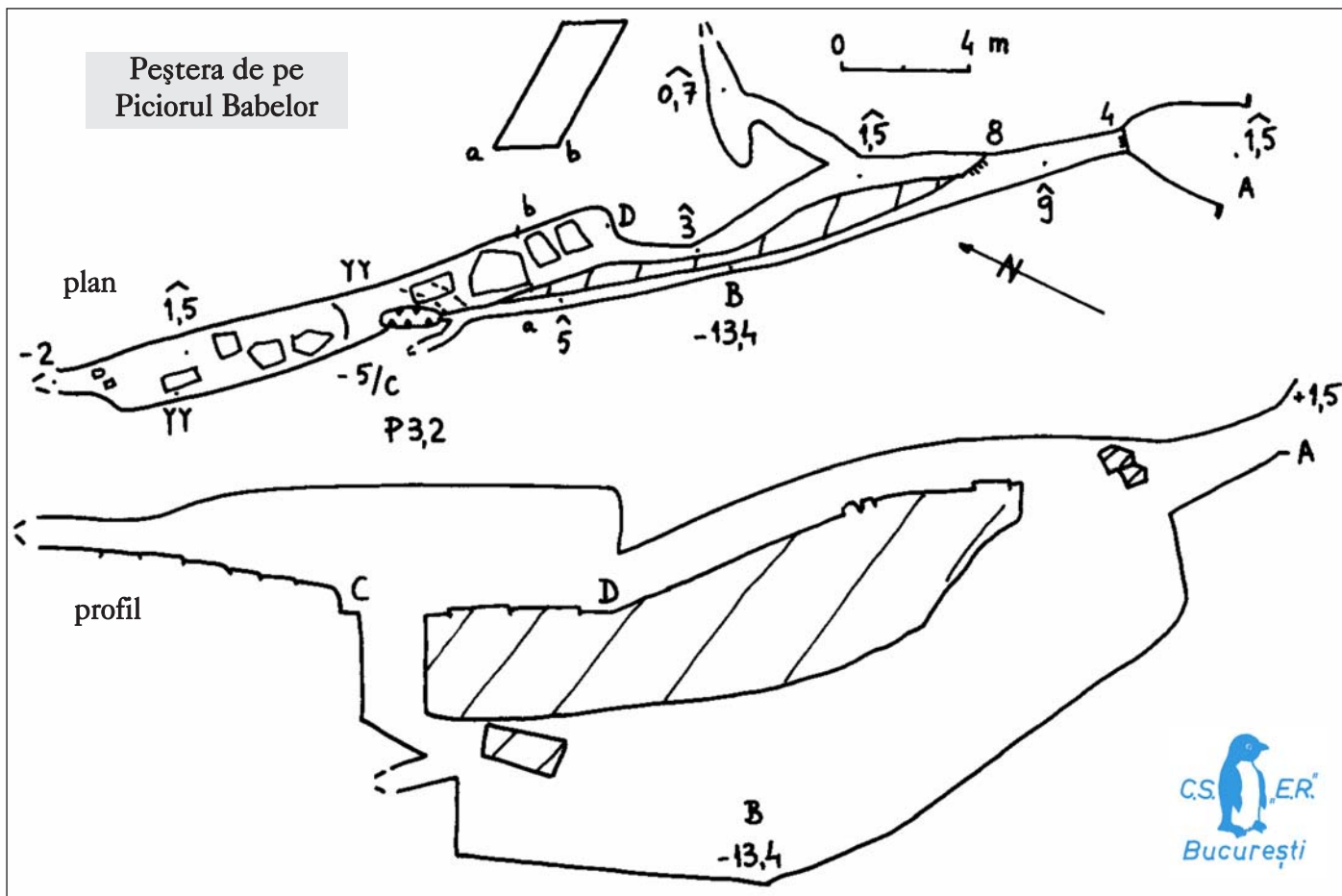
3264 Peștera de pe Piciorul Babelor debutează cu o săritoare, printre bolovani uriași, unde avem nevoie de scăriță.

foto: Ică Giurgiu, Ștefan Vărlan, Manus Vișan

3266, 3267 Peștera de pe Piciorul Babelor.
În zona punctului C (vezi harta) este una
dintre comunicările dintre etaje (imaginea
de sus) și apar și câteva mici stalactite
(imaginea de jos).

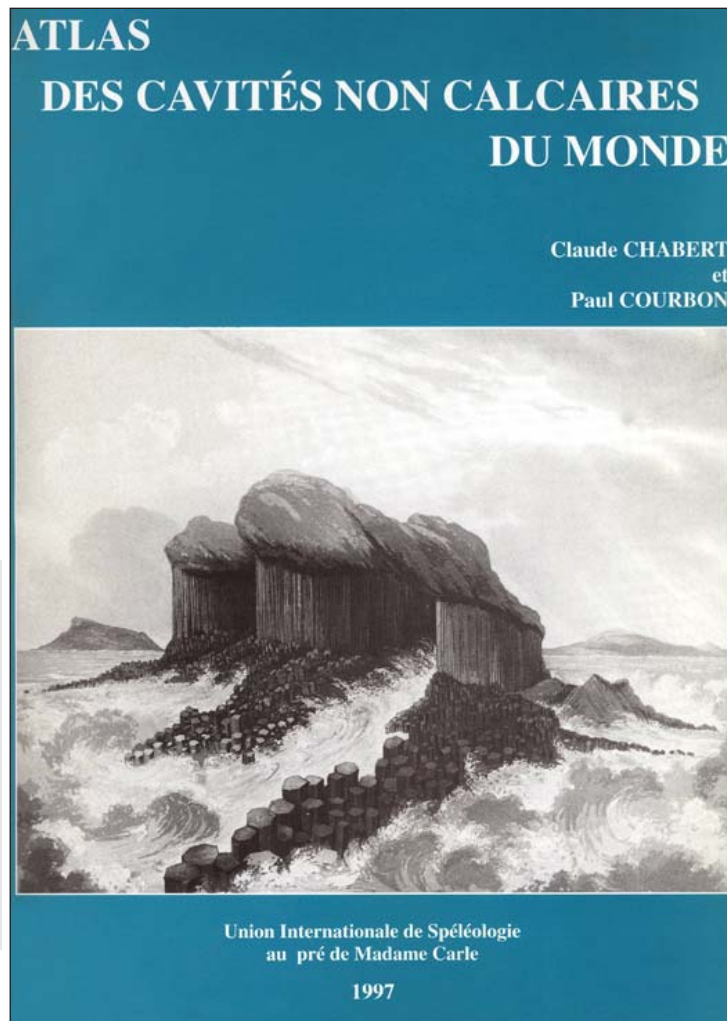
fotografii: Ică Giurgiu,
Ștefan Vârlan, Manus Vișan

3271 Peștera de pe Piciorul Babelor , descoperită și explorată în iunie 1982.

3272 [Atlasul celor mai mari peșteri din lume în roci necalcaroase](#) are, la fel ca și celelalte sinteze speologice realizate la nivel mondial de Uniunea Internațională de Speologi - prin Comisia Celor Mai Mari Peșteri - un capitol *România*, scris de Ică Giurgiu. Munții Bucegi apar și ei menționați, dar cel mai important este că sunt enumerate și citate în clar explorările realizate de cluburile din România. Iar dacă ne referim la diversitatea de roci în care au fost explorate peșteri într-o țară anume, România ocupă primul loc în lume în sinteza realizată în 1989, cu ocazia Congresului Internațional de Speologie de la Budapesta.

3275 Așa se intra iarna în Avenul de sub Babele înainte ca "amenajările" pentru pârtia de "schi" să strice locurile. În fundal se vede unul dintre stâlpii tronsonului de telecabină Babele - Peștera.

foto: Ică Giurgiu

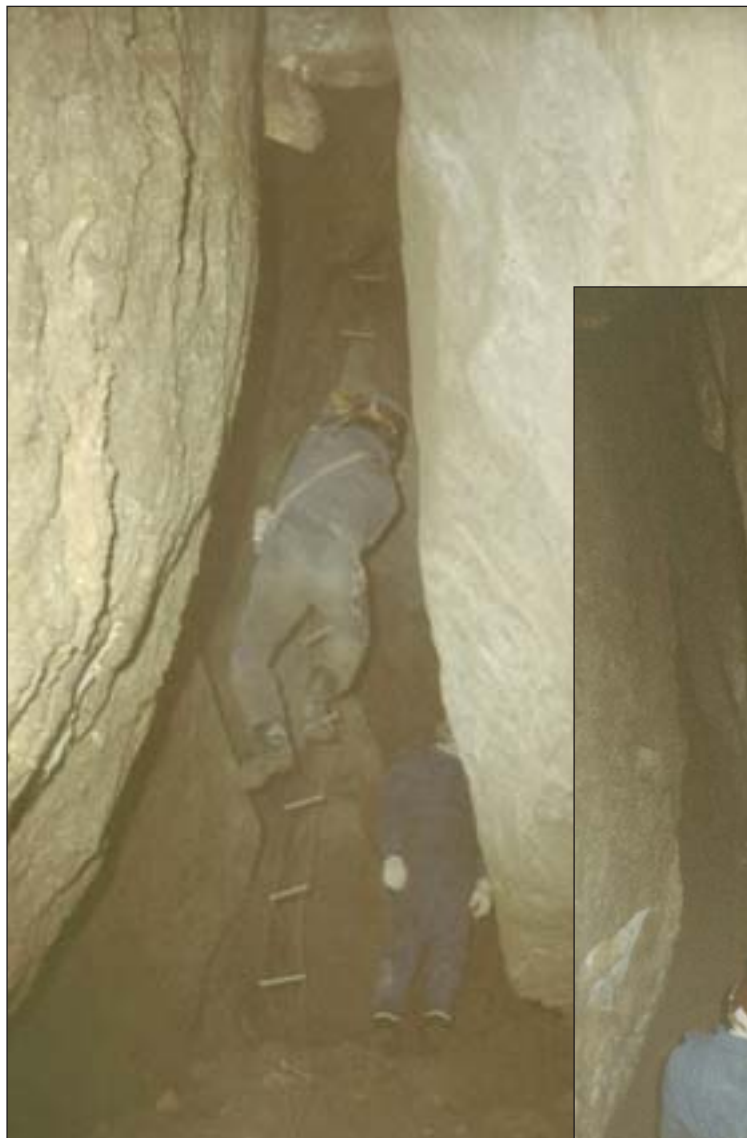
3276 Avenul de sub Babele. De la baza puțului de la intrare, printre blocuri, se coboară spre labirintul de săli și galerii.

foto: Ică Giurgiu, Șerban Moldoveanu

3277 Avenul de sub Babele ne permite să cotrobăim în interiorul muntelui format din conglomerate, observând diversitatea elementelor componente (formă, rocă, dimensiuni).

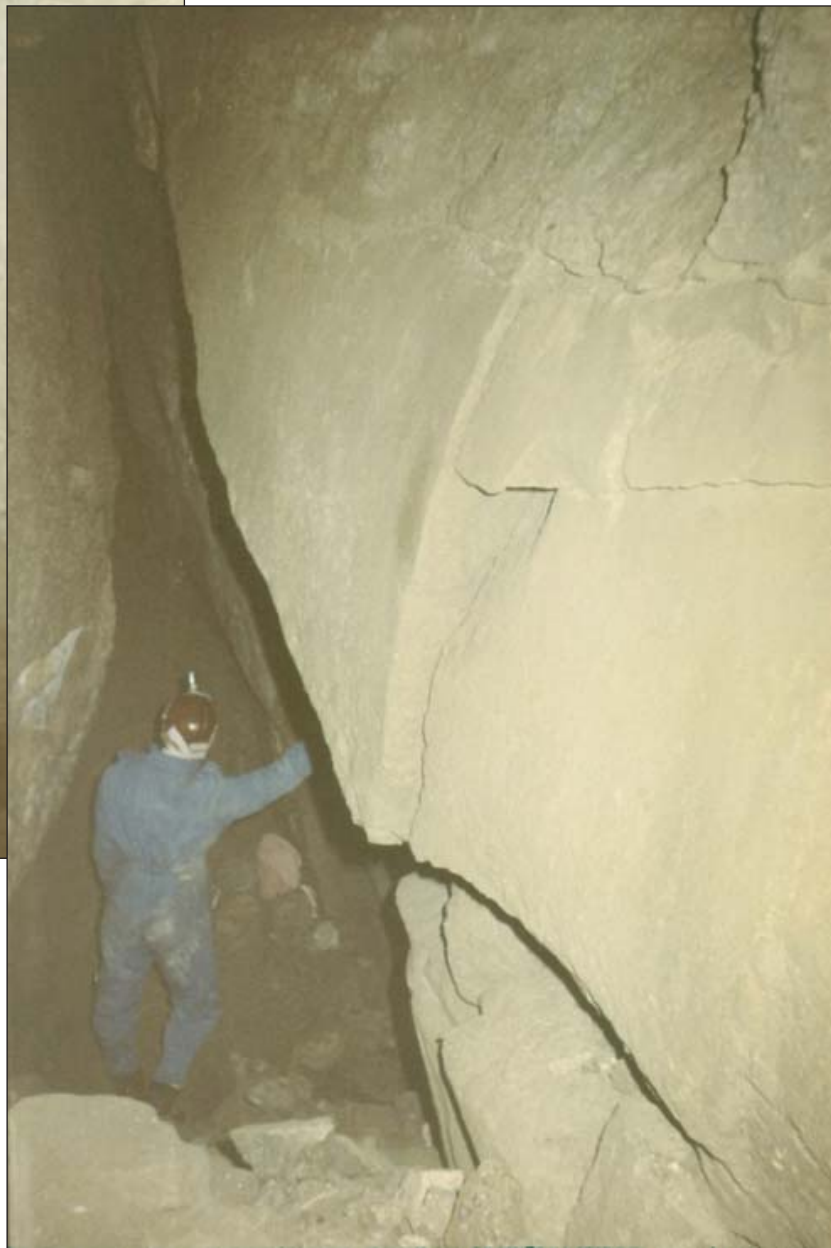
foto: Ică Giurgiu, Adrian Purza

3278 Avenul de sub Babele; o scară de 10 metri este necesară pentru coborârea printre blocurile care formează pereții galeriilor.

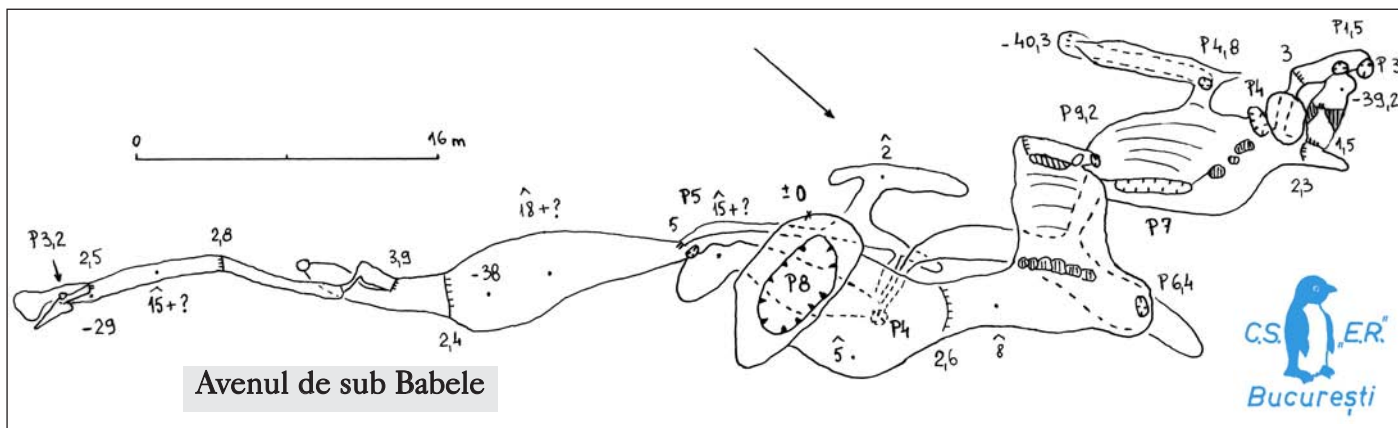
foto: Ică Giurgiu

3279 Avenul de sub Babele ne arată și oglinzi de fricțiune, uirașe suprafețe lustruite ale unor blocuri care s-au frecat de cele vecine.

foto: Ică Giurgiu, Adrian Purza

3280 Avenul de sub Babele, unul din recordurile naționale la dezvoltare în conglomerat.

Peșteri la Babele

Ică GIURGIU,
Mircea VLĂDULESCU
(Clubul de speologie
"Emil Racoviță" București)

Two Different Caves

There is among others, in Bucegi Massive, two cavities developed in conglomerates, both being, one at the time, the national record of development: Peștera 1 din Bucșoiu (2408 m altitude, 373 m, with a temporary underground river, 59 m depth and Avenul de sub Babele (2020 m altitude, 388 m, 40,3 m depth). Both are totally accesible only to the cavers.

Istoricul cercetărilor

Zonele înalte ale masivului ne-au oferit multe surprize plăcute din punct de vedere speologic.

După explorarea și cartarea parțială, în 1981, a Peșterii nr. 1 din Bucșoiu (2408 metri altitudine) ne-am îndreptat atenția și asupra Avenului de sub Babele. Din *Catalogul sistematic al peșterilor din România* (Goran și alții, 1982) aflăm că ar avea 241 metri dezvoltare și -41 metri denivelare, dimensiuni stabilite de Cercul de speologie Focul Viu București.

Explorările și cartările noastre au avut loc pe 23 mai 1982, 21 noiembrie 1983, în decembrie 1983, 29-30 septembrie 1984, 28 octombrie și 10 noiembrie 1985. Au participat la ele, în ordinea intrării "în scenă": Ică Giurgiu, Gabriel Silvășanu, Mircea Vlădulescu, Șerban Moldoveanu, Aurelia Mihai, Adrian Purza, Gabriel Miclăuș, Costel Roman, Eva Roman, Gigi Chiriloi, Veronica Oprea, Liviu Grad, Gică Bivolaru.

Se stabilea în urma acestor ture un nou record național de dezvoltare (lungime) pentru peșterile în conglomerat din munții noștri, depășindu-se cu 15 metri cifra atinsă în Peștera 1 din Bucșoiu. Avenul de sub Babele era caracterizat, la sfârșitul lui 1985, prin 388 m dezvoltare, 40,3 m adâncime și 70,5 m distanță maximă între punctele cele mai îndepărtate de pe planul peșterii (extensia cavității). Sinteza datelor topografice a fost realizată de Costel Roman și Mircea Vlădulescu. În 1988, Peș-

tera Toșorog (Munții Suhard), explorată de Clubul Montana Onești, a detronat - se pare - recordul nostru, fiind anunțată o lungime de 423 m; dar nici până acum o hartă detaliată nu a fost publicată...

Între timp, în 1982, pe 20 iunie, Ștefan Vârlan descoperă intrarea în Peștera de pe Piciorul Babelor. O săptămână mai târziu ea era explorată și cartată de Ică Giurgiu, Ștefan Vârlan, Manus Vișan: 91 metri dezvoltare, 14,9 metri denivelare, extensie plan 37,2 metri.

Localizare

Plecăm pe traseul turistic ce se îndreaptă de la cabana Babele (2206 m altitudine) spre hotelul Peștera. Chiar înainte de a sosi la marginea abruptului numit Cimitirul Elefanților, denivelare inconfundabilă de circa 20 m (imaginea 3250), vizibilă tocmai din versantul apusean al Bucegilor, de o parte și cealaltă a potecii se află intrările în Peștera de pe Piciorul Babelor (dreapta, într-o mică depresiune de circa zece metri diametru, aflată cu 8 m mai sus de traseul marcat) și în Avenul de sub Babele (stânga, printre denivelările sterpe a ceea ce s-a dorit a fi pârtie de schi).

Avenul de sub Babele

Intrarea, situată la 2020 metri altitudine, era o pâlnie uriașă la gură (10 x 5 metri, imaginea 3275), adâncă de 8 metri, ce se putea coborî vara fără echipament. Deschiderea a fost aproape în totalitate colmatată, încercându-se nivelarea zonei pentru a o transforma în pârtie de schi. Din acest punct de vedere nu s-au confirmat așteptările pentru că perimetrul afectat, rămas fără bruma de vegetație și sol, s-a transformat într-o spălătură seacă ce se amplifică de la an la an. Iar în sezonul rece, zilele când se poate coborî pe schiuri de la Babele până spre Valea Ialomiței sunt extrem de puține: ba zăpada nu e bătută, ba are gheață în zonele periculoase, ba apar bolovani imediat ce dă un pic de soare.

Acum se poate pătrunde în aven destul de greu, printre bolovani. O scară speologică este necesară de obicei și la coborâre și la urcare. Trecuți de zona modificată în urma intervenției umane, pătrundem spre nord-vest într-o galerie

destul de spațioasă (vezi harta 3280), înaltă sau largă de mai mulți metri (imaginile 3276, 3277), care apoi se dirijează spre sud-vest și sud, coborând rapid până la -40,3 metri.

Din zona de la baza intrării, spre sud-est, se desprinde o galerie mai strâmtă, cu câteva scurte ramificații.

Pentru parcurgerea în siguranță a golului subteran mai este necesară prezența unei scări de 10 m, cască, lumină bună și atenție ca să nu mișcăm blocurile instabile. Nu este o cavitate ce se pretează vizitelor turistice. Cod de catalog 03-1241/14.

Peștera de pe Piciorul Babelor

Intrarea se află la 2030 metri altitudine (imaginile 3260, 3262, 3264). Galeria ce se profilează nu pare și nu este într-adevăr prea îmbietoare ca aspect. Ea se ramifică într-un parcurs superior și unul descendent, care jonctonează spre partea terminală a cavității (vezi harta 3271).

În prima jumătate a peșterii apare evident conglomeratul pentru ca apoi spațiile să se dezvolte în gresie.

Avenul de sub Babele și Peștera de pe Piciorul Babelor sunt cavități formate ca urmare a tracțiunii exercitate de forța gravitațională asupra abruptului (Cimitirul Elefanților) din apropiere. Astfel au apărut, în urma ruperii stratelor de rocă, spații subterane paralele cu abruptul, orientate sud-est nord-vest, penetrabile pentru om. Privind de pe poteca turistică se observă spre sud, în mod evident, în ciuda vegetației (jnepeni și alte plante) fisura paralelă cu abruptul, lungă de zeci de metri. Nu este exclus ca aici să se mai descopere cavități.

Bibliografie

Ică Giurgiu - **Pseudocarst în România** - Cercetări Speologice, 1, 1992, paginile 85-88, București, Clubul Național de Turism pentru Tineret; Mircea Vlădulescu, Ică Giurgiu, Costel Roman - **Două cavități pe Piciorul Babelor** - Bulletin speologic, 11, 1987, paginile 175-184, București, Federația de Turism-Alpinism

3290 De la cabana Babele, privind de-a lungul traseului 35 spre cabana Omu, platoul Bucegilor este presărat cu forme masive de piatră, din diverse roci.

foto: Cosmin Chirchiboiu

3295 Poate cea mai celebră dăltuire a naturii din apropierea cabanei Babele este Sfinzul, care arată așa văzut numai dinspre vest.

foto: Ică Giurgiu

3296 Pudrat sau parțial acoperit de zăpadă, Sfinxul prinde înfățișări mereu interesante.

foto: Leontin Șuteu (Oradea)

3300 Pe poteca traseului 35, de la Babele spre Omu, erodarea, șlefuirea, dizolvarea și corodarea gresiilor naște forme ample, asemănătoare lapiezurilor pe calcare.

foto: Ică Giurgiu

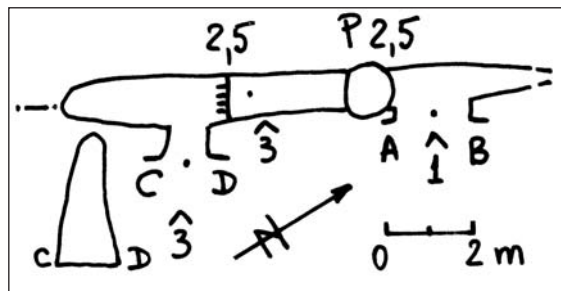
3310 Pe traseul 35, de la Babele spre Omu.
foto: Ică Giurgiu

3315 Pe versantul estic al Muntelui Obârșia (poteca 49), la sud de Ceardac.
foto: Ică Giurgiu,
Cristina Lazăr

3320 Peștera din Muntele Obârșia.

foto: Ică Giurgiu, Raluca Mocanu

Peștera din Muntele Obârșia

Se află la 2359 m altitudine, pe fața estică a părții nordice a Muntelui Obârșia. Intrarea inferioară, înaltă de 3 m, este vizibilă de pe traseul turistic Babele - Omu, de la circa 200 metri înainte de ramificarea traseelor de vară și iarnă, pe versantul nordic al Muntelui Obârșia (imaginea 3310). Este situată chiar la baza peretelui de conglomerat, deasupra zonei (înierbate) ce coboară în pantă relativ accentuată spre originea Văii Sugări.

Descoperită și cartată la 22 iulie 1979, de Ică Giurgiu și Gabriel Silvășanu; la data respectivă devenea cavitatea din România aflată la cea mai mare altitudine.

Peștera este formată în conglomerat, de-a lungul unei diaclaze orientate sud-vest nord-est, paralelă cu versantul; în zona ei centrală are bolovani înțepeniți între pereți. Intrarea superioară, mai greu vizibilă de la exterior, este situată pe o poliță. Intrarea inferioară are contururi relativ lustruite. 17 metri dezvoltare, denivelare -5 metri, extensie 11 metri, indice de ramificare 1,54.

Pe Muntele Obârșia semnalăm prezența lapiezurilor dezvoltate pe conglomerate, gresie sau calcar și a câteva doline. În zona versanților de conglomerat s-a creat un relief specific.

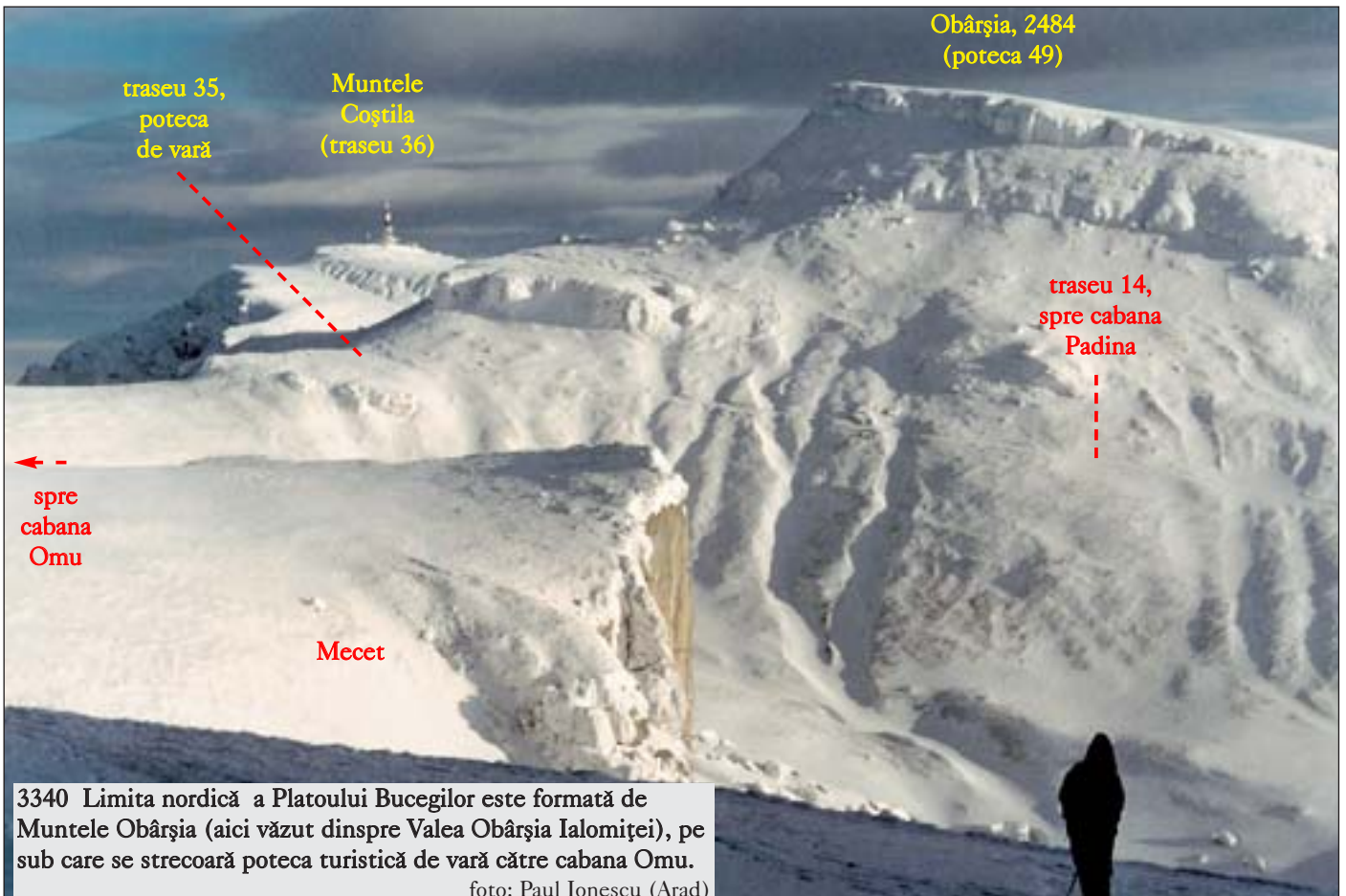
3325 Muntele Coștila (văzut aici de la obârșia Văii Cerbului) se ridică de cealaltă parte a Văii Sugări față de Peștera din Muntele Obârșia (traseu 35).

foto: Ică Giurgiu

3330 Când urcăm de la obârșia Văii Sugări spre Crucea Eroilor, la începutul ascensiunii pe marcajul cruce roșie (traseu 36) trecem pe lângă forme interesante modelate în gresii și microconglomerate.

foto: Adrian Negoită (București)

3340 Limita nordică a Platoului Bucegilor este formată de Muntele Obârșia (aici văzut dinspre Valea Obârșia Ialomiței), pe sub care se strecoară poteca turistică de vară către cabana Omu.

foto: Paul Ionescu (Arad)

poteca de vară
de la Babele
spre
cabana Omu
(traseu 35)

poteca
spre cabana
Padina,
traseu 14

Șaua
Văii
Cerbului

obârșia
Văii
Cerbului
(traseu 22)

obârșia
Văii
Ialomița

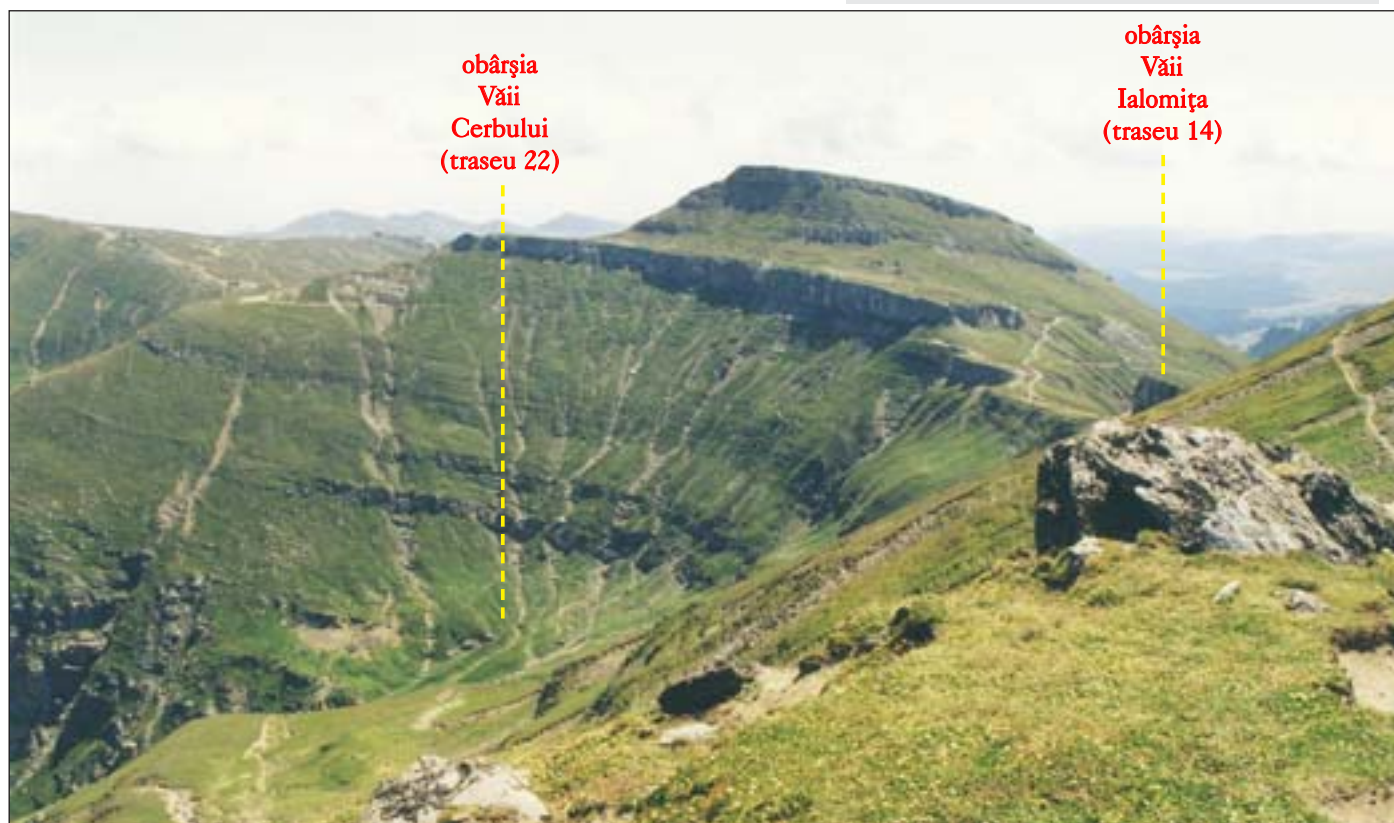
alpinet.org

3345 Muntele Obârșia, limita nordică a
Platoului Bucegilor, văzut de pe poteca ce
urcă din Șaua Văii Cerbului la cabana Omu.

foto: Bogdan Balaban

3350 Aceeași limită nordică a Platoului
Bucegilor ca și în imaginea anterioară, văzută
de pe poteca ce aproape a sosit la cabana Omu.

foto: Florin Dobrian

obârșia
Văii
Cerbului
(traseu 22)

obârșia
Văii
Ialomița
(traseu 14)

